

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50.

Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 13.

JULY 1, 1922.

LETO (VOL.) XIV.

M. Elizabeta:

Ti mati in jaz Tvoj otrok!

Kako mi je pri tebi dobro,
Marija, moja mati mila,
saj me tako vse dni življenja
nobena duša ni ljubila.

Če ti oko v oko pogledam,
se v srcu nekaj mi naseli,
kot da bi v njem najlepšo pesem
nebeški angeli zapeli.

Pri tebi več se ne spominjam,
da križev pezo sem nosila,
da z grenko, polzastro solzo
po trnju ostrem sem hodila.

Pred mano, za menoj vse jasno,
vse polno tiste tihe sreče,
ki pije jo nečolžno dete
na srcu matere ljubeče.

Pred tabo nimam več skrivnosti,
kako bi jih imeti smela?
kako bi mogla le živeti,
če ne bi vseh ti razodela?

Ko vse povem, pričnem iznova,
besed ni treba mi iskati,
najslajše je, kar morem reči:
Otrok sem tvoj, ti moja mati!

V šoli presv. Marijinega Srca.

H. B.

Upanje.

Kar je ptič brez peruti, to je človek brez upanja. Jaz mislim, da bi ptič, ki je že vaje sinjih višav, ne živel dolgo, ko bi si polomil obe peruti, če bi mu tudi ne manjkalo potrebne hrane. Je pač ustvarjen za letanje. Polomi človeku peruti upanja, pa mu bo postalo življenje preneznosno, sam si je bo končal. Človek to nekako nagonsko čuti, zato je tako iznajdljiv v novih oporah, ko prejšnje odpovedo. Koliko zvezd upanja mu v teku življenja ugasne, ki so mu prej tako jasno svetile in ga vabile za seboj. A predno mu ena ugasne, mu zasveti druga, ki mu ukreše novo upanje. Kar je kruh za človekovo telo, to je upanje za njegovo koprnečo dušo. Vsakdanji kruh, skrb zanj, je mogočna gonilna sila, še mogočnejša pa upanje. Upanje hrani izgnance, dviga poljedelce, bolnike, ujetnike, jetnike in sploh vse, ki jim je kaj spodletelo. Tako pravi učeni Azorij. Vso to gonilno moč, ki človeka vedno znova dvigne iz razvalin, ima že zgolj naravno upanje, ki je kot brezgrešna strast vsakemu človeku vrojeno. A o tem upanju nimam namena dalje govoriti.

Človeka, zlasti kristjana, preveva še neko drugo upanje, ki je Bog kot delivec milosti obenem z njo, vliva v njegovo srce. To je nadnaravna, božja čednost upanja. Vera mu kaže Očetov dom nad zvezdami, upanje mu daje peruti, da se preko vseh ovir dviga vedno višje in višje proti njemu, dokler v blaženem objemu nebeškega Očeta ne preide v vekotrajno ljubezen. Blagor mu, kdor hrani to upanje v svojem srcu. Naj ima njegova križeva pot skozi življenje še več kot štirinajst postaj, naj tudi pri vsaki pade, upanje ga bo vedno zopet dvignilo in mu dalo novega poguma za nadaljno pot. Tim pogumneje bo stopal po trnju naprej, čim bolj ga bo to upanje pre-

vevalo. Komur ta nadnaravna zvezda upanja ugasne, ugasne pa vsakemu komur ugasne luč vere, ta ne le ne bo nikdar objel svojega nebeškega Očeta, ampak zna celo podleči viharjem življenja — obupati. Samomori tacih so za to najboljši dokaz.

Marijo je kot najpopolnejšega zgolj človeškega otroka, najpopolnejšega po naravi in po milosti, nedvomno prevevalo največje naravno in nadnaravno upanje. Podlaga nadnaravnega upanja, o katerem je tu govor, je vera. Mi že vemo, da je bila Marijina vera trdnejša in živejša, kot vseh drugih navadnih zemljanov, trdnejše in večje tedaj tudi njeno upanje. Njeno življenje kaže, da se po pravici imenuje "Mati svetega upanja."

Poglejmo jo kot Bogu posvečeno devico v tempeljni. Ves tedanji judovski rod je živel v enem velikem upanju, na Mesijo, ki ima skoro priti. Toda tega upanja se je držal zemeljski prah. Bilo je koristolovno upanje. Judje so hrepeneli in drhteli le po Mesiji osvoboditelju izpod rimskega jarma, ki jih je takrat tlačil. Bilo je tedaj upanje na narodno vstajenje, na zopetno popolno narodno neodvisnost in gospodstvo čez druge narode. Le eno dekletce, tam v tempeljski službi, se je v brezmadežni čistosti svojega srca povspelo tako visoko nad vse javno mnenje, da je pričakovalo Mesija duhovnega osvoboditelja, Rešenika iz peklenke sužnosti. Kot tacega ga je ona pričakovala, hrepenela po njem, upala vanj, ona edina — Marija. In to upanje je ne le ni ogoljufalo, kakor je ogoljufalo veliko večino njenih rojakov, temveč jo je celo bogato poplačalo, sama je postala mati tega Odrešenika.

Noč je! Sv. Družina počiva v sladkem miru. Naenkrat, sreči noči, se pojavi poslanec božji z naročilom

Jožefu: Vstani in vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt, ter bodi ondi, dokler ti ne porečem, Herod bo namreč iskal dete, da bi je pokončal." Koliko strahu bi tako poročilo vzbudilo navačni zemeljski materi. Kam hočemo ponoči, kaj bomo počeli tam, morda ga pa le dobi v roke. Vsa ta vprašanja bi se ji podila po razburjenem srcu. Marija je na klic Jožefov mirno vstala, se pripravila za pot, stisnila dete k srcu in odšla z Jožefom, v trdnem upanju, da bo Bog, ki ju je čudežno opomnil na nevarnost, vse take vodil, da se Herodova nakana ne posreči. Tudi to upanje je ni varalo. Božja roka je čula nad njima, da sta varno potovala z najdragocenejšim zakladom, našla tam začasni dom in se po smrti morivca nedolžnih otročičev srečno vrnila v rodno mesto Nazaret.

Samo en pogled v ta blaženi dom. Vboštvo je tu doma. Toda o tisti moreči skrbi, ki se bere gospodinji take družine z obraza, kaj bo, kako se bomo preživel, s čim oblačili, nobenega sledu. Seve tudi o kakem predrznem upanju na njega, ki more iz kamenja kruh delati, ne. Marija dela, se trudi, kakor bi bilo vse od njenih pridnih rok odvisno, pri tem pa stavi vse svoje upanje na Boga. On, ki lilije na polju lepše oblači, kot je bil Salomon v vsej svoji slavi, ne bo pozabil na nje, ki se drže njegove postave. To upanje, tako trdno, kakor je bila trdna njena vera v previdnost božjo, jo navdaja, da jo časne skrbi niti najmanj ne motijo v njeni pobožnosti in materinih dolžnostih. Presrečna mati.

Še en pogled na Žalostno mater! Kedar človeku najraje klone pogum, upade upanje? V dnevih božjega obiskanja, v dnevih trpljenja. Trpljenje je plavž upanja. Kar iz tega plavža pride, je čisto zlato. Marijino upanje je šlo skozi najhujši plavž trpljenja. Na eni strani brezmadež-

na nedolžnost, na drugi trpljenja za Kraljico mučencev, tedaj po človeško mišljeno največ vzroka za obup. In vendar nikakega sledu o njem. Vseh se je polotila malodušnost, ko se je njen ljubljeni Sin grešnikom v roke dal, da so počeli z njim, kar so hoteli. Vsem je upadel pogum, ko je umiral sramotne smrti, samo Mariji ne, dasi je pri tem največ trpela in bila najbolj nedolžna. Samo njeno upanje je šlo nedotaknjeno skozi ta plavž. Njegov čistilni ogenj, dasi tako močan, ni imel pri njem nikakega dela. Čisto zlato je šlo notri, čisto, preiskušeno ven.

Ozrimo se v hišo zadnje večerje. Jezusa ni več tam. Nadomestuje ga njegova Mati. Ali ni postavil Petra za svojega namestnika na zemlji? Da, pravni njegov namestnik je Peter. Toda zaenkrat on še ni mož za to. To ni več tisti Peter, ki je preč malo urami slovesno zatrjeval, da je s svojo smrtjo pripravljen izpričati svojo zvestobo do Gospoda. Njegovo upanje, da se bo Učenik tudi topot iztrgal iz rok svojih zahrbtnih sovražnikov, kakor že tolikokrat, se je izjalovilo. To ga je potrlo. Plah, kakor otrok se stiska k Materi. Enako ostali apostoli. Poročilo o Gospodovem vstajenju, ga je zopet nekoliko dvignilo, a je še daleč od Petra-Skale. Skala, ki je peklenska vrata ne bodo premagala, je postal šele, ko je z drugimi apostoli prejel sv. Duha in z njim dar moči. Dokler se to ni zgodilo, je bila mej njimi samo ena neomajna skala, ki ves čas niti najmanj ni zgubila upanja na zmago Gospoda in njegovega odrešivnega dela. To je bila Marija.

In zadnji pogled v hišo sv. Janeza v Efezu. Gotovo noben sin tako lepo ne ravna s svojo materjo in ji tako ljubeznivo streže, kakor je deviški Janez ravnal z Marijo in ji stregel, da bi ji vsaj nekoliko nadomestil strašno zgubo edinega, božjega Sina. A po človeško govorjeno, je moralo

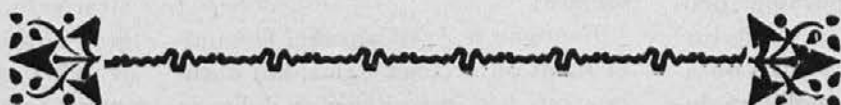
biti Mariji vendar težko pri srcu. V tuji hiši, sama, brez vsacega svojih najozjih sorodnikov, zlasti najljubšega, Jezusa. Umevno je, če pravim, da je bilo njeno srce tam, kjer njen zaklad. To je težka poskušnja za upanje. Človek ne upa samo, ampak hoče tisto, kar upa in po čemer hrepeni, nekako izsiliti. In če ne more, je nejevoljen in nervozen. Kakor hitro pa pride samolastna in samoljubna primes zraven, zlato upanja ni več čisto. Pri Mariji tega nervoznega in nejevoljnega upanja zastonj iščemo. Želela, koprnela je razvezana biti in s Kristusom, svojim Sinom, a vedno le v skladu z božjo voljo, vedno le s pristavkom: Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi! Njeno upanje je tudi v tej dobi osamljenja, ki po izročilu ni bila kratka, ostalo čisto zlato. Zato se je pa po britkih preizkušnjah končno prelilo v še lepšo in dragocenejšo, kot je upanje — ljubezen.

Kako je nam potrebna šola upanja pri materi svetega upanja. Z vero nam je samo po sebi opešalo tudi upanje, kakor opeša mladika, ko se veja odžaga. Več zaupamo nase kot na Boga, naj si bo že v svojih telesnih ali dušnih potrebah. Koliko jih je, ki bi odločno protestirali, če bi jim rekel, da so socialističnega duha. In vendar so. Delo, to je cel človek, pravijo socialisti. Naši tega ne pravijo, a mnogi delajo tako. Saj nimajo časa za molitev, kdo bo pa delal. Samo na svoje roke zaupajo, na Boga nič. Če so v stiski in ni človeške pomoči od nikoder, se obrnejo nanj, a brez pravega zaupanja. En čas prosijo, potem pa obupajo, češ da nič ne pomaga. Če jih Bog popelje na križevo pot, bodisi, da so to zaslužili, ali le za preizkušnjo, že govore da jih je zapustil. Ako je ta križeva pot daljša in zelo trnjeva, potem se upanje kaj rado prelevi celo v sovražstvo. Koliko jih je radi tega mej vojsko zgubilo vero in upanje. O

kakem Bogu očetu nasproti nam zemljanom, nočejo ničesar več slišati.

Kar pa tiče duhovne dobrine, ki so pred vsem predmet božje čednosti upanja, za te pa mnogi niti smisla nimajo več. Večna blaženost v Bogu, sredstva, ki so za njeno doseglo potrebna, to so pri njih, če že ne docela nepoznane, vsaj malo cenjene vrednote. Sedanji svet je preveč materialističen, preveč na to navezan, kar se da s čuti zaznati in užiti. To in samo to pri njem kaj velja. Večna blaženost, milost božja, posvečujoča, dejanska, božje čednosti, darovi sv. Duha, vse to nima nikakega cvenka, se ne da z njim grlo namazati, ne želodec pomiriti, ne telo pokriti. To so pa tako približno vse dobrote, ki si jih more želeti kak materialistična duša. A ne smemo misliti, da so samo materialisti po poklicu taki, splošen današnji duh je tak, tudi sicer še verni kristjani so precej okuženi od njega. Se razume, da kdor takih duhovnih dobrin ne ceni, tudi nima posebnega poželenja po njih. Poželenje, oziroma hrepenenje, ker gre za duhovne reči, to je pa del upanja. Kjer ni hrepenenja po kakih dobrotah, tam gotovo tudi ni prizadevanja. Brez prizadevanja pa človek tistega, kar je predmet te božje čednosti, nikoli ne bo dosegel. Zakaj večna blaženost in tudi sredstva do nje so plačilo za zmago po težkem boju.

Ako nam je tedaj res kaj na tem, da to blaženost dosežemo, moramo z Marijo po njej koprneti, od Boga pa trdno upati potrebnih sredstev v ta namen. V šoli Matere svetega upanja nam bodo polomljene peruti upanja zopet zrastle. Na novo se bo mo dvignili iz zemeljskega prahu in blata v jasne višave, ki jih obseva solnce božje milosti. Od njega ogreti bomo lahko samozavestno zaklicali s psalmistom: V tebe, o Gospod sem zaupal, vekomaj ne bom osramočen!

Zelo važna in sveta dolžnost.

Rev. J. Plaznik.

1.) Dobri in goreči duhovnik so ponos katoliške cerkve. Najčastnejši stan je to. Poslanstvo duhovnikovo je vzvišenejše, kakor katerega koli drugega stanu na svetu.

V starosti, ko se že vsi drugi državni uradniki odpovedo svoji službi, duhovnik še stoji pri oltarju, še s tresočo roko dviga dan na dan sveti kelih za blagor ljudi, še sedi v spovednici kot zdravnik in sodnik, še hiti k bolniškim posteljam, še stoji na prižnici in uči svoje ljudstvo. Že ko se s slabotnimi koraki bliža oltarju, gori Gospodovi, še molí: "Šel bom k oltarju božjemu, k Bogu, ki razveseljuje mojo mladost!" Dolžnosti svojega stanu mora splovnovati, dokler ne reče svojemu življenju: "Ite, missa est!" — "pojčimo, žrtev je končana!"

Koliko milosti dobi človeški rod po rokah gorečega duhovnika! Tak duhovnik mu je drugi Kristus, Odrešenik, posredovalec med Bogom in človekom. Njegov roke ga hranijo s kruhom večnega življenja.

Mi vsi poznamo vzvišenost, svete predprave duhovskega stanu, ali se pa tudi zavedamo, da so s tem stanom zvezane tudi velike in odgovorne dolžnosti? Pobožne duše bi morale veliko več moliti, veliko večkrat in več trpljenja in žrtev darovati za blagor duhovništva, kakor za kateri drugi stan ali namen.

Žalibog, da so bili od apostolskih časov sem v katoliški cerkve tudi duhovniki, kateri so hodili in hodi po stopnijah nesrečnega Judeža. Ali moramo za to samo duhovnike krive delati? Ne! Veliko je krivo ljudstvo samo ker je pozabilo podpirati svoje duhovnike z molitvijo? Svetniki vseh časov so bridko obžalovali, da se tako malo molijo za duhovnike,

Sveta Terezija je pisala svojim duhovnim hčeram: "Da molite za svetost med duhovniki, to naj bo vaš posebna naloga. Za to molite neprenehoma s solzami in vzdihovanjem!"

Če tudi je bilo to pravilo izdano pred štiristo leti, velja še prav posebno za današnji čas, ko se cel pekel dviga proti duhovništvu. V naših časih, nevarnih in polnih skušnjav, rabi duhovnik čednosti bolj, kakor v prvih časih krščanstva. Kljub svojemu stanu, ki ga povzdiguje nad angelje, je vendar podvržen človeškimi slabostim in tembolj potrebuje naših molitev. Naš Gospod je nekoč rekel neki sveti duši: "Moja hči, molí veliko, da, prav veliko, za moje duhovnike! Le prehitro verniki pozabijo, da je njihova dolžnost, da molijo za nje."

2.) Moliti za duhovnike je tudi dolžnost hvaležnosti. Kako bi morali verniki biti hvaležni duhovnikom! Kako velike so milosti, katere sprejemajo po rokah duhovnikovih.

Tisti, ki pogosto molijo za duhovnike, store veliko veselje velikemu duhovniku Kristusu, ker jim pomagajo, da ostanejo zvesti njegovi službi in ljubezni. Zato ima naš Gospod pripravljene posebne milosti za one, ki goreče molijo za duhovnike.

Marija, ustanoviteljica hčera Božjega Srca Jezusovega, piše: "Veličastno je se darovati za duše. Zares veliko delo je! Toda darovati se za dobre in goreče duhovnike je tako veličastno in vzvišeno, da bi si človek moral želeči tisoč življenj in tisoč sreč!"

Ponovno je Zveličar rekel Dominiki Klari od svetega Križa, naj daruje svoje delo in trpljenje za dobre in goreče duhovnike, izvoljene posode

njegove milosti božje in usmiljenja. Spodbujal jo je, naj molí za duhovnike, da bi se otresli strahu pred ljudmi in svetne modrosti, da bi jih vodil samo sveti Duh, za duhovnike, kateri rabijo svoje znanje in nadarjenosti v ponižnosti in ljubezni v prid celi čredi Kristusovi. Spodbujal jo je, naj molí za one, ki bodo voditelji v notranjih in zunanjih božjih svete cerkve. Taki verniki, ki molijo za duhovnike so poseben dar in blagoslov božji za cerkev in vernike. Hudič je rekel župniku iz Arsa: "Če bi bilo več takih duhovnikov, kakoršen si ti, bi bilo kmalu konec mojega kraljestva na zemlji. Že si mi iztrgal iz oblasti 80.000 duš."

Veliki in sveti možje, katere ima kak narod, so zvečine sad molitev dobrih in pobožnih duš, kakor kaže sledeči zgled.

Ob koncu sedemnajstega stoletja so bile razmere med francosko duhovščino objokovanja vredne. Bog je pa zbudil pobožnega duhovnika, častitega Olier-ja, ki je prenovil duh med duhovščino po celi Francoski. Bil je pa sad pobožnih molitev in žrtev sestre Neže.

Blažena Devica se je prikazala tej nuni in ji naročila, naj molí za dušo, ki bo preročila verski duh po celi deželi. Če tudi sestra Neža ni znala, za koga molí, je molila v ta namen, se postila in trpela tri leta. Po preteku tega časa ji je Bog razodel, za koga je molila. Gospod Olier je bil ta čas na duhovnik vajah pri sv. Vincencu Pavlanskemu. Naenkrat je zagledal pred seboj nuno v beli halji, reda sv. Dominika. Bila je sestra Neža. Videl jo je, kako je jokala in si brisala solze. "Za te jokam", je rekla. Gospod Olier je bil eden izmed najboljših duhovnikov na Francoskem in je bil čast in ponos

duhovništva.

3.) V vseh stoletjih je Bog dočel posebne osebe, da so molile in se žrtvovale za blagor Kristusove cerkve in še prav posebno za duhovništvo. Rade so se podvrgle telesnemu ali dušnemu trpljenju za goreče apostole duš. Pater Liberman je večkrat rekel: "S trpljenjem je Kristus odrešil svet in vstanovil delo odrešenja. Po trpljenju svojih izvoljenih otrok pa hoče razširjati svoje kraljestvo na zemlji in je ustanoviti v naših srcih. Le po trpljenju in preganjanju bodo božji služabniki želi bogato žetev svojih del!"

To je Bog razodel tudi Dominiki Klari: "Od časa mojega odrešenja še ni nobeno moje delo izvršeno brez obilo trpljenja in težav!"

Iz naslednjega zgleada lahko vidimo vspehe trpljenja za duhovnike.

S. Margareta je bila karmeličanka. Njeno življenje je kras sedemnajstega stoletja. Veliko je molila in trpela za duhovnike. Nekoč je prišel v njen samostan neki duhovnik, ki je bil znan zavoljo svojega grešnega življenja, da bi tam maševal. Na noben način niso mogli spraviti Margarete, da bi šla k njegovi maši. Rekla je: "Ta duhovnik bi moral sveto, angeljsko živeti, moral bi biti posvečen Mariji, pa je zgrešil svoj cilj in živi grehu! Koliko bi moralj moliti za duhovnike? Kako strašno, da tak duhovnik daruje najsvetejšo daritev."

Celo najpobožnejši duhovniki imajo svoje slabosti. Slabotni ljudje so in ne angelji. Večkrat Bog pri-

pusti, da dobre duše ohranijo nekoliko svojih napak, da ostanejo ponižne, da prejmejo več milosti. Le resnično pobožni duhovniki lahko veliko dobrega store za blagor sveta, za sveto cerkev, za zveličanje duš. Zato pa rabimo duhovnikov, ki so polni svetega Duha, svete gorečnosti in svetega navdušenja.

4.) Kaj da božjim skužabnikom moč, da delajo sprave, da navdušujejo in zdravijo? Kaj jih dela, da so vrelci nadnaravnega blagoslova? Sveti Duh sam, ki živi in diha v njih, ki vlada njihov razum in voljo. Duh pride na duhovnika, ga spremeni iz svetnega v duhovno bitje, prinese njegovo dušo nekaj božjega z obilico darov in milosti. Čim vernejše ohrani duhovnik posvečujočo milost, tem boljše sodeluje s svetim Duhom, tem pazneje obrazuje svoje življenje in čustva po zgledu Zveličarjevem, tem bolj bo zboljševal svet.

Besede dobrega duhovnika ganejo trda srca, dočim iste besede iz drugih ust padejo na kamenita tla. Učeni duhovnik lahko dokaže, pobožen spreobrne. Le dobri duhovniki so rešitelji v današnjih časih.

Istotako se je izrazil škof Ketteler: "Zastonj skušamo razumeti celo čudovito zgodovino katoliške cerkve, če mislimo, da samo naravna pravičnost, navadno vsakdanje življenje, ki varuje človeka velikih napak, zadostuje, da premagamo duha sveta. V vseh stoletjih od dobe mučnikov na krvnem odru, od svetih menihov po puščavah, kjer je

krščanstvo zmagalo nad prevaro, so bile zmage sv. cerkve ozko združene z življenjem svetnikov. Sveti škofje, pobožni duhovniki, sveto redovništvo je zmagalo svet. Ti so bili, ki so širili božje kraljestvo na zemlji. Na njih življenju sloni. Tako je bilo in tako bo. Nek drug razsyetljen škof pravi: "Kjer duhovniki niso pobožni, njihova dela ne obrode sadu."

Moliti moramo za to, da bi nam Bog pošiljal duhovnikov, ki so sveti po življenju in sveti po mišljenju in delovanju, duhovnikov, ki bodo vsaki dan darovali s sveto hostijo tudi sebe na oltarju svojega svetega stanu, kakor Gospod na svojem križu. Moliti moramo za duhovnike, ki bodo vodili duše k njemu. Taki duhovni so duhovniki po volji božji. Moliti moramo za duhovnike, ki so nevstrašeni boritelji za sveto vero in sveto cerkev, ki so požrtvovalni delavci za zveličanje duš.

Zato je res, da nobena stvar bolj ne ugaja božji volji, nič bolj ne pospešuje božje časti, kakor ravno molitev za duhovnike, kakor trpljenje za nje.

Zato se tudi mi Slovenci pridružimo tem obilnim pobožnim dušam, ki vsaki dan dvigajo svoja srca k Bogu in prosijo dobrih in navdušenih duhovnikov, tudi mi molimo in prosimo, da bi on v svoj slovenski vinograd Gospod poslal same take navdušene in goreče delavce, ki bi se žrtvovali za svoj narod in ga vodili vedno bližje in bližje k Bogu!

Z onimi občuj, v katerih družbi upaš postati boljši in plemenitejši, ter z onimi o katerih se nadjaš, da bodo v tvoji družbi postali boljši in plemenitejši. Seneka.

* * *

Nemnost ima mej mnogimi slabimi lastnostmi tudi to, da je nešteto krat na koncu, a nikoli ne pogine, am-

pak se vedno poživljena zopet pojavi. Seneka.

* * *

Slabši umiramo, kot smo se rodili, to pa ne po naravni, ampak po naši krivdi. Seneka.

* * *

Uči se veseliti! Seneka.

* * *

Slabo žive, ki vedno začenjajo živeti, njih življenje je vedno nepopolno. Seneka.

* * *

Mnogi prej nehajo živeti kot začeno. Seneka.

* * *

Trpljenje to so moja nebesa na zemlji. Terezija od Jezusa.

Srce Jezusovo zveličanje v Tebe upajočih.

Resnična dogodba iz svetovne vojne.

Bilo je 3. septembra l. 1916. Dobil sem nalogo, da predstavim vojaški oblasti v Zagrebu več vojaških ubežnikov. Ko sem izvršil svojo nalogo, sem se s prvim vlakom odpeljal nazaj proti Mariboru, kjer sem isti čas služboval. Ker je bil pa vlak prenapolnjen, izstopim na postaji S., da počakam drugega. Ker sem imel okrog dve uri časa, jo mahnem v bližnjo vas, da dobim kaj okrepčila za soj prazni želodec. Koj ko pridem v vas, zapazim, da se godi v njej nekaj posebnega. Nikdar ne bom pozabil, kaj sem vse videl in slišal. Jok in stok, petje in kletev, vsega je bilo dosti. Ni mi bilo treba popraševati, kaj vse to pomeni. Možje in fantje so se odpravljali na vojsko. Fantje so peli in kleli, ter si dajali korajžo, dasi bi raje jokali. Možje so bentili, žene in otroci so jokali. Starčki in osivele stare mamice so stiskale odhajajočim sinovom gospodarjem svoje vele roke in jim s tresočim, nekako preroškim glasom napovedovali, da jih ne bodo več našli, ko se vrnejo.

Nisem mogel dolgo opazovati teh žalostnih prizorov. Umaknil sem se v bližnjo gostilno. A tu sem naletel še na bolj žalosten prizor. Na pragu so stali: objokana mati in njena dva sinova France in Jože, ki sta pravkar odhajala k vojakom. Starejši, France, je preklinjal, ko je gledal solze svoje obupane matere. Mlajši, Jože, jo je tolažil govoreč: Ljuba mati! Ne žalujte in ne bojte se za me! Ne bom pozabil lepih nauk, ki ste mi jih vsadili v srce. Zato upam, da me bo Bog varoval in zdravega pripeljal nazaj k vam. Zdaj pa stopimo še v kapelico, da se posvetimo božjemu Srcu Jezusovemu!"

Radovednost me je gnala, da sem šel od daleč z njimi. Tu sem bil priča dveh prizorov, katerih eden se mi je globlje vrezal v spomin, kot drugi. France, ki je le obotavljaje sledil materi in bratu v kapelico, je nekaj

časa zaničljivo gledal ihtečo mater, kakor bi hotel reči: Kaj se kremžite tukaj, potem jo je pa udaril na vas, da se pridruži nekaterim svojim enakovrednim, oziroma ničvrednim tovarišem. Ko je mati to videla, je še obupneje zajokala, tako, da ji je glas zastal in je Jože sam nadaljeval posvetivno molitev. Ko jo je končal vstane, objame kip presv. Srca Jezusovega in reče s slovesnim, nekoliko tresočim glasom: "Presv. Srce Jezusovo, usmili se moje uboge matere, usmili se mojega nevernega brata." Potem pade materi okoli vratu, jo poljubi, se ji iztrga iz objema in odhiti za drugimi, mej katerimi je bil tudi France, ki v svoji podivjanosti materi še roke ni dal. Videl sem še mater, ko se je od žalosti zgrudila ob znamenju, potem sem pa odhitel za Jožetom proti postaji.

Kmalu je odrinil vlak proti Zidanemu mostu in potem dalje proti Mariboru, kamor so bili vojaški novinci namenjeni. Sreča je hotela, da sva se na Zidanem mostu z Jožetom sešla v istem vozu. France je bil v drugem vozu s svojimi pijanimi tovariši. Ves zamišljen v poslovilne prizore, je Jože nem sedel v kotu kupa. Da ga malo raztresem in opogumim, se mu predstavim in povem, da sem redovni brat. Zelo je bil vesel. V živahnem pogovoru nama je bila pot do Maribora prekratka. Povedal sem mu, da sem bil priča njegovega slovesa od matere in domače kapelice in ga osrčeval, naj ostane zvest temu, kar je obljubil presv. Srcu in materi, pa ga bo to vedno usmiljeno Srce, na priprošnjo matere, gotovo zdravega privedlo nazaj v domačo vas, k dragi mamici. Solze so mu stopile v oči, ko sem mu v Mariboru podal roko, da oide s tovariši na odkazano mu mesto. Čez tri tedne dobim od njega sporočilo, da morata z bratom na fronto v Karpate, s prošnjo, naj se ju v mo-

litvi spominjam. Od tega časa nisem dobil od njega in o njem nikačnega poročila do l. 1918.

Bilo je v jeseni istega leta. Jaz sem bil takrat prideljen pregledovavni komisiji potnih listov na vlakih. Naši vojaki so se po vspeli ruski revoluciji ravno vračali iz tamkajšnega ujetništva. Nekega dne mi pride v roke potni list z imenom Jože O. Takoj se spomnim na onega dobrega Jožeta. Ga vprašam, če je on tisti, kar mi je potrdil. Ker mi v trenutku služba ni pustila, se pri njem muditi, mu le častitam, da se zdrav vrača, ga izročim tovarišu, naj mu priskrbi malo okrepčila, dokler jaz svojega ne izvršim.

Komaj sem čakal, da sem mogel k njemu sestiti. Oba sva se spremenila, to je bilo prvo, kar sva si vedela povedati. Če bi ne bilo potnega lista, bi se se ne bila spoznala. Seveda si v kratkem času, ki mi je bil na razpolago, nisva mogla vsega povedati, kar sva doživela, odkar sva se v Mariboru ločila. Nisem ga pozabil vprašati, kaj je z njegovim bratom Francetom. Ko zasliši to ime, se mu solza potoči po licu. Že sem mislil, da je padel in da sem ljubečemu bratu na novo odprl rano, ki se je bila že za silo zacelila. A ko je toliko premagal svoje občutje, da je mogel govoriti, mi pravi: Ne mislite, da so to solze žalosti, ne, ampak solze veselja.

Poslušajte kako je bilo: S Francetom sva, kakor sem vam pisal, istočasno odšla na karpatsko fronto. Kmalu po prihodu smo dobili povelje, da moramo v strelne jarke. Gospod vojni kurat Auer, rodem Nemeč, nam je dal običajno skupno odvezo. Moj brat France se je iz vsega tega le norčeval. O, da bi Vi vedeli, kako je mene srce bolelo, ko sem to videl. Nikoli nisem še tako goreče in poln zaupanja zdihoval: Srce Jezusovo, usmili se ga! Prišli smo v bližino naših postojank. Mej

kratkim odmorom so mnogi utrujeni od napornega pota kar v snegu pospali, nekateri, zlasti starejši, so molili, nekaj se jih je pa še zdaj norčevalo. Mojega brata sicer topot ni bilo mej temi, a zato ne, ker je spal, sicer bi bil gotovo. Ko ga vidim, da spi, se tiho priplazim k njemu, mu neopažno vzamem iz žepa zapisnik, mesto njega mu pa vtaknem v žep knjižico presv. Srca Jezusovega. Potem zopet tiho in nekako potolažen odidem. Čez nekaj minut se oglasi povelje: Naprej! Porazgelili so nas v posamezne gručice in nam odkazali strelne jarke.

Proti večeru se je vnel hud boj. Prišlo je tako daleč, da smo se morali mož proti možu boriti. S silnim naporom smo sovražnika vendar porinili čez gorski greben, seveda le s znatnimi zgubami na mrtvih in ranjenih. Po končanem boju smo vsi, kar nas je ostalo nepoškodovanih, hiteli ranjencem na pomoč. Silno me je skrbelo, če ni morda tudi moj brat mej njimi, če ne celo mej mrtvimi, ker ga mej neranjenimi nisem našel.

Res ga najdem v krvi ležati in milo zdihovati. Tresoč se žalosti in sočutja se sklonim k njemu. France, ga pokličem. Odpre oči in me pogleda. Jože ali si ti, mi zašepeče s slabim glasom, ter malo privzdigne glavo. Toda preslab je bil, takoj je zopet omahnil in se zgubil, da ni vedel, kaj se z njim godi. Hitro ga prijateljem pobereva in odneseva na najbližjo zdravniško postajo, kjer so konstatirali, da ima levo nogo v stegnu zlomljeno. Razun tega je tožil, da ga pri srcu silno boli. Ko mu hočejo odvzeti obleko, da vidijo kaj je, je nekaj krčevito stiskal k srcu, da so mu morali roko s silo odtrgati. In

kaj je bilo? Odprta knjižica Srca Jezusovega, ki sem mu jo jaz mesto zapisnika vtaknil v žep. Počobo presv. Srca je stiskal k srcu in tiho, a prisrčno šepetal: Srce Jezusovo, usmili se me! Pogledajo natančneje in vidijo, da je knjižica prestreljena, a je krogla pri tem zgubila toliko svoje moči, da mu je samo kožo nad srcem predrla.

"Kaj menite, prijatelj", mi pravi ginjeni Jože, "ali ni to očitni čudež božji? Ne čudim se, saj tako prisrčno še nisem slišal zdihovati enega človeka k temu presv. Srcu, kakor Franceta."

"A kaj je zdaj z njim, ga vprašam?" — "Še isti dan je bil previden in poslan v bolnišnico v Dunajsko Novo mesto. Kaj se je pozneje z njim zgodilo, ali je še živ ali ne, ali mati še žive ali ne, tega ne vem. Drugi dan potem, ko je bil on ranjen sem bil jaz od Rusov ujet in kakor vidite se šele danes vračam. Ves čas nisem dobil od doma nobenega poročila."

Ta negotovost, jeli še najde drago mamico mej živimi ali mej mrtvimi, mu je zopet zmračila obraz. Ker se mi je mudilo po mojih službenih potih, sem mu podal roko, z naročilom, naj mi ja ne pozabi takoj sporočiti, če še živita. Res sem dobil že čez štiri dni poročilo, da je mamico še našel živo, časi zelo oslabeledo, ker je mej tem dušno in telesno veliko pretrpela. Tudi Franceta je našel doma, žal, na jetiki težko bolnega. Ni bilo dva meseca potem, ko mi je sporočil, da je lepo z Bogom spravljen umrl.

Morda me boš, dragi čitatelj vprašal, zakaj šele zdaj poročam o tem nenavadnem, spodbudnem dogodku. Priznati moram, da je bilo malo ma-

lomarnosti zraven. Po dolgem času me je pa Bog nekako opomnil, naj to objavim, ker zna pri enem ali drugem vzbuditi večje zaupanje do presv. Srca.

Bilo je 14. febr. tega leta. Noga me začne silno boleti. V začetku sem mislil, da imam hud revmatizem. Dasi sem težko hodil, sem se vendar dolgo branil postelje. Slednjič mi ni ostalo drugega. Vedno huje mi je bilo, tako, da sem 28. febr. večkrat zgubil zavest. Ko pride zdravnik, pravi, da je zelo nevarno, naj se me nemudoma spravi v bolnišnico. Še isti dan sem bil operiran. Tretji dan po operaciji sem bil tako slab, da sem komaj še spoznal svojega predstojnika, ki me je prišel obiskat. Ker je pretilo smrtno nevarno vnetje, so se zdravniki jako dvomljivo izračali o mojem stanju. V tej sili se zatečem k presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, za zopetno ozdravljenje, z obljubo, da se bom v Ave Mariji javno zahvalil. In glejte, drugi dan se je posrečilo zdravniku priti do mesta, kjer se je zbirala neka strupena tekočina, ter jo odstraniti. Od tega dne se mi je zdravje stalno boljšalo, kljub temu, da je bila rana dvanajst inč dolga in do kosti globoka. V dvanajstih tednih sem toliko okreval, da morem svojo službo vršiti. Ob priliki ko spolnujem svojo obljubo, in se presv. Srcima javno zahvaljujem za izkazano milost, sem smatral za primerno popisati tudi zgorajšno nenavadno zgočbo. Obenem pa priporočam bravcem Ave Marije svojega brata v molitev. Mej vojno je vso vero zgubil. Neskončno usmiljeno Srce Jezusovo naj se usmili tudi njega.

Fr. Akurzij Sumrak, O. F. M.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ

Piše Rev. J. C. Smoley.

PETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Ako ne bo obilnejša vaša pravičnost, kakor pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo.—Mat. 5, 20.

"Ako ne bo obilnejša vaša pravičnost, kakor pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo." Tako govori Kristus Gospod. Smo li prav slišali v evangelju? Se li morda ne motimo? Ne! Ako ne bo vaša pravičnost večja, kakor pismarjev in farizejev, vi ne pojdete v nebeško kraljestvo! In vendar je bila pravičnost farizejev tako velika, da se naša z njo niti primerjati ne da! Pojdimo v Jeruzalem, pa se prepričajmo! Stopimo najprej v tempelj, kakor se to spodobi, in opazujmo farizeje! Vsak dan prihajajo v tempelj in komaj prekoračijo templjev prag, že segajo z roko v žep po denar da ga darujejo templju; gredo dalje in padajo — ne na kolena, ampak na obraz. In mi? Mnogo jih niti v cerkev ne prihaja, o službi božji, o maši med tednom niti ne govorim. Če treba plačati cerkvene prispevke, če pride kolektor okoli, kako britke mu treba mnogokrat slišati! In kako se obnašajo mnogi v cerkvi? Farizeji so padali na obraz, marsikom se niti ne zdi vredno, da bi pokleknil! Farizeji so molili javno, postajali na oglih ulic, mi niti doma na skrivnem ne molimo. Opazka kakega brezverskega tovariša nas zbode, da se sramujemo molitve! Farizeji so dajali velike miloščine: "Desetino dajem od vsega", se je hvalil farizej v templju. Tako velika je bila pravičnost farizejev. Kam se bomo pa dejali mi, ko je Kristus rekel: "Če ne bo vaša pravičnost večja ko pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo."

Prijatelji moji, premišlujmo da-

nes vestno te Gospodove besede. Ne smemo obupati, ako ne moremo storiti vsega, kar so storili farizeji; oglejmo si to farizejsko pravičnost nekoliko bližje.

* * *

1.—Farizeji so delali jako mnogo dobrih del: molili so, dajali miloščino, postili se ("postim se dvakrat na teden", se je bahal farizej v templju), veliko dobrih del so torej storili.

Toda vsa ta dobra dela so imela eno veliko napako: da so jih delali farizeji le na oko, le na videz. Molili so: v templju, na vogalih ulic, ne da bi hvalili Boga, ampak da bi jih ljudje videli in hvalili, kako so pobožni. Dajali so miloščine, in sicer obilne miloščine; toda ne iz ljubezni do bližnjega, ampak da bi jih ljudje videli in hvalili, kako so dobrodelni. Postili so se; ko so se pa postili, so si mazali obraz, sipali pepela na glavo, toda ne iz pokore, ampak da bi jih ljudje hvalili, kako so strogi in ostri. Zato vsa ta njihova dela niso imela pred Bogom nikake vrednosti. Zato jim je rekel Gospod: "Hinavci! Prav je prorokoval o vas Izaija, rekoč: To ljudstvo me časti z ustnicami, njih srce pa je daleč od mene!" (Mat. 15, 7—9). Zato je opominjal Gospod: "Glejte, da svoje pravičnosti ne delate pred ljudmi, da bi vas oni videli; sicer ne bote imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih. Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in trgih, da bi jih ljudje hvalili. Resnično vam povem, prejeli so svoje plačilo. Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica; da bo tvoja miloščina na skrivnem, in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.

In kadar molite, ne bodite kakor hinavci, ki radi na shodnicah in na

ulicnih oglih stojijo in molijo, da bi jih ljudje videli. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Ti pa, kadar moliš, pojdi v svojo sobo in zapri duri, in moli svojega Očeta na skrivnem, in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil . . . Kadar se postite, ne delajte se žalostnih, kakor hinavci; grdiijo namreč svoje obraze, da bi ljudje videli, da se postijo. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Ti pa, kadar se postiš, pomazali svojo glavo in umij svoj obraz, da ne bodo ljudje videli, da se postiš, marveč tvoj Oče, ki je na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrni." (Mat. 6, 1—6; 16—18).

Pripoveduje se o velikem Juliju Cezarju, da je dal v ta dan, ko je bil zavrtno umorjen, darovati bogovom žival; ko so pa duhovni preiskavali drobovje živali, baje niso našli srca in so videli v tem slabo znamenje in prorokovali slab konec. Dar, žrtev brez srca! Farizeji so ravno tako delali vse brez srca, in njihov konec je bilo pogubljenje.

Njihova dobra dela so imela pa še drugo veliko napako: Delali so jih z grešno dušo, z grešnim srcem.

Ali so bili res taki? Vsaj so bili na videz tako strogi!" Bog, zahvalim Te, da nisem tak, kakor so drugi ljudje . . . kakor je ta cestninar", je molil farizej v templju. Strogo so gledali in pazili na črko zakona. Še apostole so grajali, da si pred jedjo ne umivajo rok. Odrešenika so grajali, da ozdravlja sobotni dan. Da, tako so skrbeli za čistoto dušo, ča so si umili celo telo, če so šli na trg in se vrnili na dom, češ da so se morda v dotiki s kakim grešnim človekom onečastili, da se morajo do cela umiti!

Vidite, tako zelo so bili pravični!

Videti je bilo tako; v resnici pa so imeli na sebi najostudnejše grehe. Kristus sam jim je to javno očital in jih grajal. “Gorje vam, pismarji in farizeji, hinavci, ki desetinite meto in janež in kumno . . . gorje vam, da ste podobni pobeljenim grobovom, ki se oá zunaj lepi zdijo ljudem, od znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsake gnusobe. Tako se tudi vi ljudem od zunaj sicer zdite pravični, znotraj pa ste polni hinavščine in krivice.” (Mat. 23, 27, 28). “Hudobni in prešestni rod” (Mat. 13, 39) imenoval jih je na drugem mestu. Razumimo te Gospodove besede! Kristus Gospod je bil tako dober, tako usmiljen: pripeljali so k njemu prešestnico, in ni je obsodil. Marija Magdalena se je vrgla k njegovim nogam, in On je ni obsodil. Kaki grešniki so morali biti farizeji, da jih je Gospod tako ostro grajal! In v takem stanju, s tako grešno dušo so opravljali farizeji svoja dobra dela: molitve, poste miloščino. So li imela ta dobra dela kako vrednost za večnost? Ne; farizeji so dobili plačilo od ljudi.

Prijatelji moji, vi ne morete storiti toliko dobrih del, kakor so jih storili farizeji, a radi tega ne žalujte! Med tednom ne morete priti k sv. maši, zato pa redno prihajajte ob nedeljah in praznikih! Kakih posebnih darov ne morete dajati cerkvi, plačujte pa vsaj redno navadne cerkvene prispevke. Če storite to iz ljubezni do Boga, ima ta vaš dar — kakor vdovin vinar — večjo vrednost pred Bogom, kakor še tako velik dar bogataša! Vsaj je Kristus to sam potrdil o vdovinem vinarju! Storite vsako dobro delo z dobrim namenom, s čisto vestjo, potem bo vaša pravičnost večja, kakor je bila pravičnost pismarjev in farizejev, in ta pravičnost vas bo pripeljala v nebeško kraljestvo. Amen.

ŠESTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

In je rekel: Množica se mi smili. Marka 8, 2.

Srečni ljudje so bili ti, o katerih nam pripoveduje današnji evangelij.

Zbrani okolo Kristusa so slišali njegove krasne nauke, videli velik čudež; a ne samo videli, sami so bili deležni tega čudeža: Kristus je čudežno nasitil s sedmerimi kruhi nad 4000 ljudij.

Ne bomo ostali pri tem dogoóku, berimo dalje sv. pismo, kaj nam pripoveduje potem. Kristus Gospod je vstopil v čoln in se dal prepeljati v pokrajine dalmanutske. Tu so pa prišli k njemu farizeji in se začeli z njim prepirati. Zahtevali so od njega znamenje z neba. Kristus pa je strogo rekel: “Kaj? Ta rod zahteva znamenje?” Kako to, da jih je Gospod tako na kratko odpravil? Ne samo to, mi vemo iz sv. pisma, kako jim je nekoč grozeče rekel: “Gorje vam!”

Čemu se je Gospod tako obnašal? Proti nekaterim je poln ljubezni in usmiljenja, druge odganja od sebe in jim kliče: “Gorje vam!”

Na to nam da odgovor Gospod sam. O prvih pravi: “Smili se mi množica; tri dni so že pri meni.” Zvestobo označa Gospod za vzrok svojega usmiljenja pri njih. A o drugih pravi: “Hudobni in prešestni rod išče znamenja (Mat. 16, 4.) Bili so to hudobni ljudje, pobeljeni grobovi, kakor jih je imenoval, sovražniki Odrešenika; zato jim je klical: “Gorje vam!”

Prijatelji moji, tako Gospod še vedno izkazuje svojim zvestim u smiljenje; za brezbožneže pa ima pripravljeno kazen in pogubljenje.

Svojim zvestim ovčicam izkazuje usmiljenje.

To resnico so poznali že Judje. V 5. Mojzesovi knjigi stoji zapisano: “Glejte, pred vaše obličje polagam danes blagoslov in prokletstvo: blagoslov, če bote pokorni zapovedim Gospoda, svojega Boga — prokletstvo, če ne bote poslušali zapovedi Gospoda, svojega Boga” (11, 26, 28). Odprimo knjigo psalmov. “Plačal me bo Gospod po svoji pravičnosti, in po čistoti mojih rok mi bo povrnil” (17, 21). “Hvalili se bodo vsi v tebi, ki ljubijo tvoje ime; kajti ti, o Gospod, blagoslavljaš pravičnega” (5, 12, 13). Ko je ukazal rimski ce-

sar Kaligula, da se ima v judovski tempelj postaviti njegova soha, oblekli so Judje, možje in žene, starčki in otroci, spokorna oblačila in šli k cesarskemu namestniku: “Ako ne dosežemo tega, da se v tempelj nič novega ne bo uvajalo, hočemo rajše umreti, da ne bomo videli tega, kar je hujši nego smrt.” Bali so se, da jih bo, ako ne bodo služili Bogu, začelo prokletstvo.

Judje so poznali to resnico; nam jo je podal Gospod sam. “Blagor jim, ki so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali”, pravi Gospod. “Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli.” Kdor bo služil Gospodu s čistim srcem, kdor bo usmiljen, on bo prejel plačilo. Spomnimo se na priliko o bedecih hlapcih: “Blagor tistim hlapcem, ki jih gospod, kadar pride, najde bedeče” (Luk. 12, 37). Spomnimo se na priliko o talentih, katere je izročil človek svojim hlapcem, predno je odpotoval na tuje, da bi vsak po svoji zmožnosti gospodaril z njimi. Ti, ki so dobro gospodarili, so slišali pri obračunu iz ust svojega gospoda besede: “Prav, dobri in zvesti hlapec; ker si bil v malem zvest, te bom postavil čez veliko; pojdi v veselje svojega gospoda” (Mat. 25, 23).

Tako izkazuje Gospod svojim vernim ovčicam svoje usmiljenje.

Pa bo morda kdo rekel: “A tega vedno ne vidimo.” Vidimo, kako poštenega pravičnega človeka preganjajo raznovrstne nesreče, boleznai itd. Kje je tu božje usmiljenje?

Prijatelji moji, opozarjam vas na današnji evangelij. Kako dolgo pa so morale čakati množice, predno se jih je Gospod usmilil? Tri dni. Ali niso bili lačni že prvi dan? Seveda so bili. Ali niso bili lačni drugi dan? Seveda so bili, še bolj kot prvi dan. In vendar jih je Gospod nasitil še le tretji dan. Ali ni imel Gospod prvi in drugi dan nikakega usmiljenja z ljudmi? Imel je usmiljenje. In vendar se je usmilil Gospod množic še le tretji dan. Gospod ve, kedaj in kako se usmiliti.

Bodimo potrpežljivi! Ne predpisujmo Bogu, kedaj se nas mora u-

smiliti. V teh treh dneh, ki so v puščavi minuli, označeni so i naši dnevi, ob katerih moramo ostati zvesti svojemu Gospodu.

Prvi dan — dan skušnjave. Te množice v puščavi so imele, ko so začutile lakoto, gotovo skušnjave, da bi pustile Kristusa, da bi šle iskat kruha, vendar so ostale stanovitne! Koliko skušnjav pride v življenju nad človeka, da bi pustil Kristusa! Koliko skušnjav nam grozi v tej dolini sloz! Ne dajte se zapeljati, prijatelji moji, ostanite pri Kristusu! Našli bote pri njem usmiljenje. Kristus je imel 12 apostolov, enega je premagala skušnjava. Zdelo se mu je, da bo kje drugje prišel do srebrnega denarja, po katerem je tako hrepenel, pustil je Kristusa in šel k farizejem. "Kaj mi daste, pa ga vam izdam?" Pustil je Kristusa — in se zgubil in pogubil . . . In drugi apostoli? Se li niso nad njimi izpolnile Gospodove besede: "Dobri in zvesti hlapec; pojdi v veselje svojega Gospoda!"

Drugi dan — Lakota je bila vedno hujša, ljudje so postajali nepotrpežljivi. Kaj so storili? So li šli proč? Niso šli, upali in zaupali so v božje usmiljenje. Tako pride pogosto tudi nad nas nesreča, morda lakota, pomanjkanje, bolezen. Postajamo nepotrpežljivi. To je huđ dan, drugi dan; treba moči, da človek vzdrži. Toda ne zapuščajte Kristusa! Imejte trdno zaupanje! Ko pride pravi čas, vam bo skazal Gospod svoje usmiljenje.

Prišel bo potem tudi za te tretji dan, ko te bo Gospod nasitil s tem, po čemur si hrepenel. Nasitil te bo na način, ki se bo zdel njemu najbolj primeren. Spomnite se apostolov! Kako so se tresli, ko jim je Gospod rekel, da jih bo zapustil. Kaj bodo delali brez njega? In vendar jih je Gospod zapustil. Bili so to hudi časi za apostole, bili so dnevi preskušnje. Izpolnile so se pa prošnje in hrepenjenje apostolov: "Še malo, pa vas bom zopet videl, in radovalo se bo srce vaše, in vaše radosti vam nikdo ne bo odvzel." Po dneh trpljenja so prišli dnevi rado-

sti, radosti brez konca!

Sedaj pa pride druga resnica: **Brezbožneže čaka "gorje" in kazen.**

I to resnico so poznali pagani in Judje. O tem ne bom nadalje govoril, ker je itak znano in samobesbi umevno, jasno. In kar so vedeli pagani in Judje, to vemo tudi mi, posebno ker nas tako uči naša sv. vera. Kristus Gospod je govoril le premnogokrat o plačilu in kazni. Govoril je o nezvestih hlapcih, o nerodovitnem drevesu, o ljuliki med pšenico, govoril o teh, ki dajejo pohujšanje; klical "gorje" farizejem in njihovemu zarodu.

Pa morda kedo poreče: "Mi še nismo videli in ne vidimo, da bi se brezbožnežem slabo gođilo, da bi jih Bog kaznoval. Še le prav dobro se jim godi." Kje je tu kazen, kje "gorje"?

Odgovor na to ni težak.

Spomnite se najprej na priliko o ljuliki med pšenico. Gospodar je posejal pšenico na svojem polju, zrastle je pa tudi ljulika. Ko so hlapci to zapazili, so vprašali gospodarja: "Ali naj ljuliko izrujemo?" Gospodar pa je rekel: "Ne! Z ljuliko bi potrgali tudi pšenico. Pustite oboje rasti do žetve!" Gospod ne pokon-

ča, ne kaznuje brezbožnega takoj, kajti iz ljulike postane morda še pšenica, to je iz krivičneža postane lahko še pravičen. Savel je v začetku preganjal Kristusovo vero, potem jo je goreče oznanjal, postal je apostol narodov; iz ljulike je postal pšenica. Magdalena je bila ljulika, postala pa je velika svetnica; razbojnik na Gospodovi desnici je prišel v nebesa: iz ljulike pšenica.

Gospod čaka in čaka. Čakal je tri dni, predno se je usmilil množic. Gospod čaka in čaka, predno kaznuje brezbožneže. Marsikateri brezverec se je že norčeval nasproti vernim kristjanom: "Kako, da nas Bog ne kaznuje? Kaj pa dela Kristus v nebesih?" Kaj čela Kristus v nebesih? Gleda na grešnikova dela!

Gospod ima svoje dni, ob katerih čaka.

Je to dan usmiljenja. Opozarjam vas na ono krasno priliko o izgubljeni ovci. "Kdo izmed vas, imajoč sto ovac, in zgubivši jedno, ne pusti devetindevetdeseterih v puščavi in ne gre za to, ki se je izgubila?" I največji brezbožnež je samo zgubljena ovca. Tudi radi njega je prišel Gospod, da bi trpel in umrl.

Dan ljubezni. Tako ljubeznivo nas kliče Gospod: "Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in jaz vas bom poživil."

Ko mine dan usmiljenja, ko mine dan ljubezni, potem še le udari in kaznuje Bog. Iz tega ne sledi sicer, da se lahko mirno zanašamo na božje usmiljenje in grešimo še dalje. Mi ne vemo, kako dolgo bo to usmiljenje, ta potrpežljivost trpela, mi ne vemo, koliko časa nam je Bog oámeril. "Ne veste ne ure, ne dneva."

To, prijatelji moji, so resnice iz današnjega evangelija. Svojim zvestim ovčicam izkazuje Bog usmiljenje in ljubezen, brezbožnežem kliče "gorje!" in grozi s kaznimi.

Bodite zvesti svojemu Gospodu, pa bote tudi vi usmiljenje dosegli. Amen.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

"Verna četa pobožnih Hugenotov, katero nam je dal častiti Samuel za spremstvo v Autremont", pričel je Habakuk, "nas ni peljala po običajni poti, ampak po gozdni stezi pod pretvezo, da je ta krajša in varnejša. Kmalu sem pa zapazil, da nas peljejo pobožni bratje ravno v nasprotno stran."

"Stojte!" sem zavpil. Naša pot nas vede v Autremont, mi pa jahamo proti Normandiji.

"Tako? To ste opazili še le sedaj?" odvrnil je porogljivo poveljnik tolpe Joel. "Mi nismo namenjeni v Autremont, marveč mi gremo v Ribaux, in odtod bržkone v večnost."

Zastonj je ukazala grofica, da se moramo vrniti. Niti za njene prošnje, ki bi omeščale kamen, se niso brigali. Lopovi so pograbili konje za uzde in jih vlekli s silo naprej. Mahali s svojimi kopji sem in tja okoli sebe in grozili, da bodo "proklete papiste" kratkomalo prebodli, če se jim ustavljamo. Tako smo končno prišli v Ribaux. Grofico Blanko so ločili od njene strežnice in jo zaprli v posebno sobo. Kam so vlekli strežnico, mi ni znano; bil sem namreč ves čas na straži pred vratmi moje gospodarice. Včeraj večer je pa na enkrat nastal velik vrišč in vpitje v vasi. Vse je vpilo in tulilo. Zvedel sem, da so bili bojevniki božji pred Dubourgom napadeni od papistov, in da jih je veliko padlo. Preživel sem strašno noč; tega ni mogoče opisati z besedami. Vsak trenutek sem pričakoval, da pridejo razdivjani kmetje in umore grofico. Kletvine na papiste so kar deževale. Končno je napočil dan, z njim pa tudi strašna novica, da je božje ljud-

stvo obesilo strežnico grofice, češ da ni njena strežnica, ampak Dubourgova hči. O tem umoru grofica še ničesar ne ve, in tudi ne sme izvedeti. — Slednjič se je pri meni prikazal Samuel Caleb. Očital sem mu njegovo grdobijo. On pa me je imenoval "hudičevega sina", ker sem lagal, da je Dubourgova hči strežnica grofice. Ko ni vedel nikake psovke več, sem ga opozoril na posledice, ki bodo nastale za njega in za Ribaux, če se skrivi grofici Autremontski, hčeri in sestri hugenotskih junakov samo en las. Ravno tako se bo gotovo tudi maščeval Hugo Riviere, kojega varstvu je grofica Blanka zaupala in se podala na pot proti domu. Videti je bilo, da se je mojih besed zbal."

"Ti imaš prav, brat Habakuk!" čejal je Caleb. "Mi nismo dovolj močni in smo prekratkovidni, da bi sami sodili papistiško krasotico. Zato naj močnejši sodijo!"

"Nato so odvedli grofico v občinsko hišo, kjer je še sedaj v ječi v stolpu, in kjer jo stražijo kmečke tolpe."

Markez je skočil po koncu.

"Nebo in zemlja!" zavpil je divje. "To naj bi bili sinovi božji? Pobožni služabniki božje besede? Ha, — ha! Lopovi so in izdajice!"

Tresoč se od jeze si je opasal meč, vrgel čepico na glavo in divjal iz sobe.

"Kaj pa hočete začeti, gospod markez?"

"Pojdite z menoj!" je odgovoril, ne da bi se ozrl.

Šel je naglih korakov proti občinski hiši, jako močnemu poslopju. Imela je nizek stolp, v katerem je bi-

la varna ječa za jetnike. Sobo v stolpu so ločila vrata od posvetovalne dvorane, v kateri so se običajno zbirali občinski očetje k posvetovanju. Sedaj je bil ravno Joel z nekaterimi kmeti v dvorani. Hugonov prihod je motil čuvaje, ki so se valjali in spali po klopeh.

"Stražite li vi plemenito grofico Blanko Autremontsko?" je nahrulil kmete. Meč je držal za držaj in gledal srdito, kakor da hoče takoj kaznovati kmete radi zločina.

Ljudje so se pričeli avigati po klopeh in zaspano gledali na markeza.

"Ali ste me razumeli?" vprašal je še bolj jezno. "Stražite li vi grofico Autremontsko?"

"Da, mi jo stražimo", odgovoril je Joel. "Za trenutek nas je premagal spanec, kar pride odtod, če človek ni že dve noči spal. Razun tega smo pa z Jehovim plugom, to je z mečem, orali grešni Kanaan, da bo seme čiste božje besede pognalo korenine. Če smo tudi spali, grofica le ne bo ušla; mislim, da je zidovje dovolj močno, okna imajo dobro omrežje, zapah bo pa tudi držal."

"Kje je grofica?"

"Tam-le", dejal je Joel in pokazal na težko okovana vrata.

Riviere je stopil k vratom, potrkal na lahno in poslušal. Toda vse je bilo tiho. Potrkal je še enkrat.

"Grofica!" je rekel, "ne bojte se ničesar; jaz sem tu, Hugo Riviere!" Poslušal je zopet.

"Trkanje ne bo nič pomagalo, gospod poročnik!" je rekel Joel. "Tako za vratmi je mal hodnik, potem zopet vrata, in potem še le pride soba. Vi lahko vpijete in kričite, kolikor vam drago, krasna čarovnica

vas ne bo slišala."

"Kaj, — čarovnica?" nahrulil je poveljnika tolpe.

"Gotovo, gospod poročnik! Častiti Samuel je rekel, da je čarovnica, močna dovolj, da začara najhrabřejšega bojvnikova Gospodovega. Torej mora biti čarovnica."

"Tudi jaz bi skoro verjel, da je Čarovnica", pripomnil je Habakuk. "Vaša verolomnost napram grofici je tak neumen, tak blazen čin, da se je moral poroditi edino le v glavi začaranih norcev."

Mrko je pogledal Joel preoblečene nega norca.

"Pojdite in povejte to Samuelu Calebu, ki je na božje povelje zaklinjal čarovnico."

"Kdo pa ima ključe od ječe?" vprašal je Riviere.

"Mi ne, ključe hrani Samuel Caleb", odgovoril je neki kmet.

Riviere in Habakuk sta zapustila dvorano in se podala k Calebu. — Hladno je sprejel predikant poročnika, ki je bil ves rudeč od jeze.

"Kaj ste se vi predrznili storiti, predikant?" začel je jezno Riviere. "Grofica Blanka je potovala pod varstvom moje častne besede, — vi ste se sami ponudili, da jo bodo vaši skušeni možje spremili varno v Autremont, — in sedaj ta verolomnost? Tako daleč gre vaša podlost in hinavščina, da ste zaprli hčer hugenotskega junaka v ječo in dali umoriti njeno strežnico? Ste li vi brez uma, vi hinavski verolomni človek?"

Rivierovo zmerjanje ni napravilo na Caleba nikakega vtisa. Ostal je miren, kakor da ni slišal ničesar. Vtaknil je roke v svoje široke rokave, dvignil glavo in pogledal ostro markeza.

"Vi ste jako radodaren z očitjanji in psovkami, gospod poročnik! Imenujete me verolomneža, — brez povoda. Jaz sem obljubil, da jo dam peljati na kraj, kamor je namenjena, — to se je zgodilo. Za Autremont ni bila namenjena, ampak za enkrat za Ribaux."

"Lokava, zvijačna hinavščina, ki kaže vse vaše licemerstvo v očeh vsakega poštenjaka v polni nagoti",

rekel je markez srdito bliskajoč z očmi.

"Strežnice grofice nismo umorili, pač pa hčer papista Dubourga", nadaljeval je Samuel. "Storili smo to po božjem ukazu; kajti pisano je: 'Kdor prelije kri, njegova kri naj bo zopet prelita.' Dubourg pa je prelil kri Hugenovotov. Potem je bil umor njegove hčere zaslužena kazen, popolnoma v duhu Pisma. Vi pa niste ravnali močro in previdno, ko ste izdali hčer papista Dubourga za strežnico grofice in hoteli preslepiti duha, ki nas vodi."

"Jaz sem imel gospico za strežnico grofice", odvrnil je Riviere. "Zato je pa dobro, gospod poročnik, da pustimo te delati kojih oči se, razsvetljene od duha božjega, ne da jo nikoli goljufati. Ravno tako se mi ne goljufamo glede grofice Blanke, ki ne spada med izvoljeno čedo otrok božjih, ampak med tolpo prokletih papistov."

"In če je katoličanka, kaj vas to briga?"

"Kaj? Slišim li prav?" dejal je Caleb in strupeno pogledal mladega moža. "Coligny-jev poročnik brani papiste?"

"Hči vnetega Hugenota stoji pod mojim varstvom, — zahtevam, da se takoj izpusti na svobodo."

"Vi zahtevate nekaj nemogočega, gospod poročnik, — zahtevate stvar, ki ne spada v vaše področje", rekel je Caleb in izginil v stranski sobi.

Kmalu se je pa vrnil z malo skrinjico.

"Tu imate zbirke sedmerih občin, — dvatisoč frankov, — to je naš dar za boj, da pokončamo papiste!"

"Niti vinarja ne vzamem!" dejal je markez. "Dokler ne osvobodite grofice Blanke in je izročite meni, zaničujem dar od ljudi, ki so vse kaj drugega ko otroci božji in verniki čistega evangelija."

Caleb je stal nekaj trenutkov molče pred odprto blagajno. Potem pa je dvignil oči od bliščeče kovine k jeznemu markezu.

"Gospod poročnik", dejal je grozeče, "Vi greste preko vaših pravic! Admiral, Izraelov Jozua, vas je po-

slal sem, da poberete denar, ne pa, da bi branili in osvobojali one, ki hočemo mi uničiti z ostrino meča, ki jih hočemo mi iztrebiti s površja zemlje."

"Svoje ravnanje bom pred admiralom opravičil, — in sem popolnoma prepričan, da bo mojih nazorov in da bo vaše postopanje obsodil."

"Tako? Vi nas hočete zatožiti?"

"Da, na vsak način!"

"Prepir, razkol hočete sejati radi ene same krasne Evine hčere? Prepir med evangeliki?"

"Noben plemenitaš ne more biti privrženec in pristaš onih, ki razlagajo evangelij na vaš način", lejal je Riviere zaničljivo.

"Kaka kratkovidnost!" odvrnil je obžalovaje predikant. "Ali ne veste, da je modrost tega sveta blaznost pred Bogom?"

"Vem sicer sedaj, da zavijajo lopovi in zlobneži svetopisemske izreke, — da jih razlagajo na način, da bi prikrili svoje zločine in pregrehe", rekel je ogorčen Hugo.

Calebov obraz se je raztegnil.

"Popolnoma prav!" pritrdil je pobožno Habakuk. "Že hudič je razložil božjo besedo Adamu v pogubo. Dančanes seveda hudiču ne moremo prepovedati, da ne bi razlagal sv. Pisma; kajti po pravu svobodnega proučavanja, svobodne vede in svobodne razlage lahko vsakdo razlaga sv. Pismo, — torej tudi gospod Belcebub."

Pri drugih razmerah bi Caleb ne bil imel dovolj psovk za Habakuka ob njegovem govoru, sedaj se za to ni zmenil. Rivierova grožnja ga je nekoliko ostrašila. Za trenutek je bilo misliti, da bo strah pred mogočimi posledicami premagal Samuelovo sovrašтво katoličanov in njegov fanatizem.

Glasnik Društev Najsv. Imena.

Poroča: Mr. Mihael Železnikar, član glavnega odbora za Slovence.

POMNOŽIMO ŠTEVILO ČLANOV.

Po slovenskih župnijah je še veliko dobrih mož in fantov, kateri še ne spadajo v društvo Najsvetejšega Imena. Zato je treba, da se člani organizirajo in pridno agitirajo, da vsakega poštenega moža in fanta pridobijo za društvo Najsvetejšega Imena. Moj nasvet bi bil tale: Pri redni seji društva naj se odbor posvetuje s člani in naj naselbino razdele v več distriktov. Vsak distrikt naj prevzame vsaj dva člana in naj agitirata za pridobitev novih članov. Po zaključku agitacije naj se imena kandidátov predložijo duhovnemu vodju in odboru za sprejem.

USTANAVLJAMO MLADENIŠKA DRUŠTVA HOLY NAME.

V vsaki župniji naj se ustanovi tudi mladeniško društvo Holy Name Juniors. Ni se treba strašiti truda. Za mladeniče je društvo lažje organizirati, kot za možke. Mladeniči kateri so zapustili katoliško šolo, so bili že od zgodnje mladosti vzgojevani, da so pogosto pristopali k miži Gospodovi. Treba jih je samo organizirati in prineslo bo veliko sadu njim in župniji. Kajti mladeniči, organizirani v tako društvo, bočo lahko vstrajali na potu poštenega življenja. Veliko napako naredi možko društvo, ako se ne zanima za mladeniško društvo Holy Name Juniors. Samo en vzrok bom navedel za to. Mladenič ali deček, ko je bil v šoli, je bil pod nadzorstvom čč. sester in kot tak pogosto pristopal k sv. obhajilu. Ko zapusti šolo in ostane brez društva, kakor je Holy Name, ne bo imel več takega nadzorstva in najbrže ne bo več ne sam, ne skup-

no pristopal k sv. obhajilu, dokler ne bo vstopil v kako podporno organizacijo. Ako pa je v župniji mladeniško društvo Holy Name in sicer dobro organizirano, bo mladenič trudapolno delo čč. sester nadaljeval, sebi v največjo srečo, Vam stariši, kakor tudi župniji, v ponost in čast. Toraj je sveta dolžnost možkih društev pomagati fantom orga-

doovati za zašle dečke in mladeniče. Da, naravnost apostolsko je to delo, to radi pripoznamo in jih občudujemo te res velike brate. Ni pa namen možkih društev Najsvetejšega Imena pomagati samo na slabo pot zašlim mladeničem, ampak je v prvi vrsti dolžnost poštene mladeniče poštene ohraniti. Poštene pa ne bo mogoče ohraniti, ako se zanje ne bo nihče zmenil. Mlad fant hoče zabave, ako ne bo imel poštene zabave, si bo slabe poiskal. V vsaki župniji se z malimi stroški lahko preskrbi prostor "Club Room". Seveda mora tak klub ostati pod pravim nadzorstvom. Nobeno društvo naj pri vstanavljanju takega kluba ne pozabi, da se je treba najprej posvetovati župnikom, duhovnim vodjem društva.

Rev. P. Evstahij, OFM.:

V CERKVI.

Večna luč trepeče,
tiho je okrog —
Blizu dom je sreče,
blizu večni Bog!

Nisem vreden priti
k tebi, Jezus moj; —
vabi glas me skriti,
glas ljubeči tvoj! —

Molim tvoje Rane,
molim sveto Kri! —
V tebi naj ostane
duša in živi . . . !

Ti srce prenovi,
da bom čist in svet,
ti me blagoslovi,
da bom rajski cvet! —

nizirati svoje lastno mladeniško društvo.

Pri možkih društvih je oddelek Big Brothers, Veliki bratje, katerih namen je skrbeti za zašle mladino. Nad deset tisoč tacih slučajev so imeli Veliki bratje, pri sodišču samo v nadškofiji Chicago. Plemenito je to delo, v deset tisočih slučajih posre-

USTANAVLJAMO DRUŠTVA TUDI PO NASELBINAH KJER NI SLOVENSKE ŽUPNIJE.

Več naselbin je kjer ni slovenske župnije. Kljub temu bi se društvo prav lahko organiziralo. Za vzgled vzemimo slovensko naselbino Cannonsburg, Pa., kjer Slovenci spadajo k irski župniji. Mej ondotnimi našimi rojaki je versko življenje tako lepo razvito, da se je sam tamkajšji g. župnik izrazil, da so v zgled marsikateri samostojni župniji. To so dosegli rojaki zato, ker so bili organizirani. Prav tako bi se dalo doseči po drugih naselbinah. Zato oglašite se možje. V vsaki naselbini, kjer imate le deset mož in fantov, ki so pripravljeni vstopiti v mogočno organizacijo Holy Name, prigrasite se. Pripravljeni smo Vam pomagati in preskrbeti slovenskega in angleškega govornika. Za vsa pojasnila se obrnite na uredništvo tega lista.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

RIMSKE NOVICE.

Evharistični kongres. Zadnje dni maja je bil ves Rim v znamenju evharističnega kongresa. Rim je pač najbolj pripravno mesto za take prireditve. Večjega sijaja kakor Rim, ne more razviti nobeno mesto. Eden najlepših dosedanjih evharističnih kongresov je bil dunajski, pod patronatom in vdeležbo cesarja Franca Jožefa samega. Vršil se je s cesarskim sijajem. A v Rimu se je vršil v sijaju namestnika Kristusovega samega. Popoldne otvoritvenega dne, 24. maja, se je zbralo na vatikanskem Damazovem dvorišču okoli 30.000 romarjev, da prisostvujejo otvoritveni slavnosti, ki jo je imel sv. oče sam. Ko so ga prinesli na njegovem nosilnem tronu, je godba zaigrala papeško himno. Ljudstva se je polastilo nepopisno navdušenje. Cel babilon raznih jezikov mu je vsklikal. Spremljali so ga številni kardinali, celokupen diplomatični zbor tujih vlad in nad 200 višjih cerkvenih dostojanstvenikov, patrijarhov, nadškofov, škofov in drugih. Ko se je papež zahvalil za prisrčni sprejem, je mogočni pevski zbor, broječ okrog 800 pevcev, zapel nekaj evharističnih pesmi. Nato je kardinal dijakon Vanutelli prebral posebno addresso na sv. očeta, v kateri spominja, da je ta 26. evharistični kongres prvi po strašnem svetovnem klanju, ki naj pokaže še vedno v sovrastvu živčnemu svetu pot do pravega, trajnega miru. Ob tabernakeljnu se bodo sprti narodi zopet našli v bratskem objemu. Papež je v svojem krasnem odgovoru izrazil upanje, da bo ta evharistični kongres započel spravo mej narodih, ki je predpogoj za novo vstajenje človeške družbe. Saj to je mogoče le, če se narodi vrnejo k Bogu nazaj. Na koncu otvoritvene slovesnosti je vsem navzočim podelil apostolski blagoslov in se vrnil mej navdušenimi ovacijami zopet nazaj v svoje vatikanske prostore. Drugi dan, na praznik Gospodovega vnebohoda, je bila v cerkvi sv. Petra pontifikalna sv. maša, ki jo je z močnim, čistim glasom pel on sam. Slovesnost je trajala od 9—11 ure dopoldne. Popoldne je bilo prvo splošno zborovanje nad Kalistovimi katakombami, ki je otvoril kardinal-vikarij Pompili. Po zborovanju je šla impozantna procesija z Najsvetejšim od katakomb do cerkve sv. Pavla. Saj je došlo na kongres okrog 100.000 inozemcev. Posebno pozornost je vzbujala katoliška mladeniška zveza, ki je korakala za svojo belo zastavo z napisom: O Christo, o

morte! Ali s Kristusom ali v smrt! Mej kongresom se je po raznih cerkvah, pridno vršilo čiščenje Najsvetejšega. V noči mej 26. in 27. se je v vatikanski baziliki ob 11 izpostavilo. Več tisoč mož je klečalo pred evharističnim Kraljem, molilo in prepevalo evharistične pesmi. Opolnoči je sv. oče pristopil in opravil tiho sv. mašo, mej katero je poldrugo uro obhajal, same možke. Ker jih je bilo toliko, mu je pomagalo več škofov. Šele ob 3. zjutraj je bila pobožnost končana. V nedeljo pop. 28. je bila zopet veličastna evharistična procesija po rimskih ulicah. Dne 29. so imeli sv. mašo in skupno sv. obhajilo otroci. To slovesnost je v kolosevmu izvršil bivši tržaški škof Bartolomassi. Tisoče otrok je prejelo sv. obhajilo. Drugi, zadnji dan, je bila sklepna procesija s Te Deum-om, ki ga je imel zopet sv. oče sam. Ugibanje, da bo ob tej priliki zapustil Vatikan in sam vodil procesijo, se sicer ni vresničilo, vendar je bila sklepna procesija nekaj tako veličastnega, da se je namurski škof Heylen, ki prireja evharistične shode, izrazil, da je rimski prekosil dunajskega. Okrog pol milijona ljudstva se je vdeležilo sklepne procesije po bajno razsvitljenih rimskih ulicah. Bazilika sv. Petra je bila, kakor bi tisoče zvezdic dvorilo evharističnemu Solncu.

Jugoslovani na evharističnem kongresu. Mej vdeleženci evharističnega kongresa je bilo tudi okoli sedemdeset Jugoslovancev, pod vodstvom sedem jugoslovanskih škofov, na čelu jim zagrebški metropolit Dr. Bauer. Le ti so se zbirali v cerkvi sv. Jeronima. Tudi pri glavnem zborovanju se je slišala jugoslovanska beseda. Govoril je novi šibeniški škof frančiškan-minorit Dr. Mileta. Se razume, da so mu Jugoslovani burno ploskali, pa tudi drugi, ker je izboren govornik. Dobili so tudi posebno avdienco pri sv. očetu. Ko so ga z: Živijo! pozdravili, je še on zaklical: Živijo! Nato jih je nemško nagovoril, ter jim izročil svoj blagoslov za njih sorodnike in družine. Navzočim redovnim sestram je dejal, da jih posebno blagoslavlja, ker se trudijo za vzgojo mladine.

Osrednji odbor katoliške centrale je bil od papeža sprejet v posebni avdienci. Ob tej priliki je sv. oče izrazil željo naj bi se katoličani celega sveta, ne samo po prepričanju in duhu, kar so že itak, ampak tudi na zunaj združili v enotno fronto proti oblastem teme. Dozdaj je v ligi zastopanih trinajst narodov,

AMERIŠKE NOVICE.

Nova župnija je bila te dni izročena nam chicaškimi frančiškanom v oskrbo. To je slovenska župnija sv. Jurija v So. Chicago. Dosedanji g. župnik Father John Plaznik, naš marljivi sodruženik in sourednik "Glasnika" se ji je odpovedal, na kar jo je pevv. g. nadškof nam izročil v začasno pastirovanje. Sicer je njegova želja, da bi jo definitivno sprejeli, tega pa mi zaenkrat brez dovoljenja iz Rima ne moremo. Dokler se stvar končno ne uredi, jo bo vodil misijonar Rev. Benvenut Winkler. Kakor čujemo, so se so-chicaški rojaki z vso vnemo lotili dela, da gospodarsko slabo stoječo župnijo zopet dvignejo. Upamo, da se jim bo s požrtvovalnimi, združenimi močmi v doglednem času tudi posrečilo. Preveč slovanske žuljeve in dolarjeve je v njej, da bi se jo pustilo preiti v tuje roke. Zato so-chicaški rojaki: Vsi na delo!

Blagoslov vogelnega kamna naše župnijske šole pri sv. Štefanu se vrši v nedeljo, 2. julija. Blagoslov bo izvršil opat češke opatije sv. Prokopa Rt. Rev. Kohlbeck. Ker bo obenem tudi blagoslovljene društvene zastave novoustanovljenega prekmurskega društva sv. Ivana Krstitelja S. K. K. J. se obeta jako lepa slovesnost, katero bo počastilo večje število rojakov iz bližnjih naselbin, zlasti iz Joliet in Waukegana. Kako bo slavnost izpadla bomo poročali prihodnjic.

Proti nedostojni ženski modi je nastopil milwaški nadškof S. G. Mesmer. Izdal je pastirsko pismo v katerem ukazuje svojim duhovnikom odreči sv. zakramente, odvezo in sv. obhajilo, vsaki ženski, ki pride v pregloboko izrezanem krilu. Pismo se je moralo v cerkvi vernim prebrati. Če bo to kaj prida vspeha imelo, je seveda drugo vprašanje. Moda je za žensko, bodi ta ali ona, prevelik tiran, kakor prav pravi dunajski Scheicher. Le ženska globekega verskega prepričanja ima toliko moči, da si upa proti toku plavati. Katera tega nima, se pa menda raje pusti izobčiti iz cerkve, kakor izneveriti vladajoči modi.

Za ameriške Kitajce imajo v San Francisco posebno misijonsko šolo, ki kaže jako razveseljive vspehe. Zadnje dni je bilo sprejetih v katoliško cerkev 125 Kitajcev.

IZ STARE DOMOVINE.

Kraljeva poroka z rumunsko princesinjo Mariolo se je izvršila 7. junija s prav kraljevskim sijajem po starodavnem pravoslavnem obredu. Poroki je prisostovalo več članov vladarskih rodov in

drugih domačih in inozemskih velikašev. Bog daj naši kraljevi dvojici srečnejše dni, kakor se jima zaenkrat obetajo. Videla jih bosta seveda le, ako bosta gledala svoj troimeni narod srečnejši, kakor je danes. Da se po njunem sodelovanju to čim preje zgodi, je tudi naša srčna želja, ki jim jo mi ameriški Slovenci pošiljamo čez morje.

Umril je v Ljubljani naš provincijalni predstojnik, pod katerega spadamo tudi vsi tukajšnji slovensko-hrvatski frančiškani, Very Rev. Avguštin Čampa, O. F. M. Ko smo se poslavljali od stare domovine, si pač nismo mislili, da nam bo tako hitro došlo to žalostno poročilo. Saj je bil pravi orjak in v najboljših letih. Ta žalostna vest nam sicer ni došla nenadoma. Že pred meseci se nam je zdaj od te zdaj od one strani sporočilo, da ko pismo dobimo, ga najbrž ne bo več mej živimi. Zdravniki sami, ki so ga ponovno operirali na črevesju, so mu že določili koliko dni se zna še vleči. Naenkrat pa nam sam piše, da se mu zdravje boljša in da se mu telesne moči zopet vračajo. Vsi so dejali in sam je očitno priznal v Cvetju, da le po izredni pomoči božji vsled obilne molitve, zlasti tretjerredniških krdel. Tako se je bil okrepil, da si je upal zopet na misijon, ko je videl potrebo. Vsekako pa je bilo to, dasi iz ljubezni storjeno, predrzno in se je tudi bitko maščevalo. Bolezen se mu je povrnila, ki je ni več premagal. Pred dobrim tednom smo dobili obvestilo, da po človeško ni nikakega upanja več na ozdravljenje, ker ga morajo že umetno hraniti. Danes, ko to pišem, smo pa zvedeli, da je na dan sv. Antona Pad. umrl. Rojen je bil v Ribnici na Dolenjskem 28. dec. 1869. v red je stopil 7. sept. 1891. v mašnika je bil posv. 20. okt. 1895. Ker ga je bila sama očetovska dobrot in ljubezen je kmalu postal predstojnik najprej v Brežicah na Štajerskem, potem na Viču pri Ljubljani, kjer je bil obenem župnik in je kot tak zelo vneto deloval. Pred tremi leti je bil izvoljen za provincijalnega predstojnika. V tej službi je bil po naročilu sv. Frančiška res služabnik vseh bratov, zato ga je vse rado imelo. Tudi za Ameriko je bil zelo navdušen. Ravno njemu se je zahvalit, da je zadnja leta Father Kazimir dobil več sodelavcev sem. Nikomur ni branil, kdor je izrazil resno željo, da hoče čez morje. Zato ga tudi vsem našim bravcem in prijateljem priporočamo v molitev. Naj počiva v božjem miru!

Evharištični shod za duhovnike se je vršil v Ljubljani na binkoštni torek. Razni učeni in pobožni gospodje so imeli krasna evharištična predavanja, ki naj bi sobrate zdaj, ko so v tako težkem in deloma tudi nevarnem položaju, ker jim iz Hrvatske grozi laži reformizem, na novo in še tesneje združila z evharištičnim kraljem, katerega namestniki so.

Manifestacija za katoliško šolstvo se je vršila v Kranju. Narodni poslanec

Škulj je obilo zbranemu ljudstvu v krasnem govoru, pojasnil demokratske nakupe, zatreti ne samo strogo verske samostanske šole, ampak tudi verski pouk sploh; dasi hoče vlada to namero zaenkrat še z nekim, na prosto voljo danim verskim poukom prikriti, ker se boji ljudstva. Kjer pa ne vidi tega strašila, kakor n. pr. v Vojvodini, je pa že zdaj kar očitno nastopila s svojim protiverskim šolskim programom. Govornik je pozival ljudstvo, naj si te punčice svojega očesa ne pusti izdreti. Poslušavci so mu z zanimanjem in sveto jezo nad kulturobojnostjo sledili, ter na koncu enoglasno sprejeli resolucijo, da si šolam, kamor bodo dajali svoje najdražje, ne puste vzeti katoliškega značaja. Kdor jih bo s svojimi žulji vzdrževal, tisti bo določal kake bodo.

NOVICE IZ DRUGIH KRAJEV.

Iz heroične ljubezni do bližnega je šla v smrt sestra Rodha, mej svetom Miss E. R. McNeille. Vozila se je s parnikom "Egypt", ki se je kakor znano, v Angleškem kanalu potopil. Večino potnikov je bilo rešenih. Med njimi bi bila lahko tudi imenovana sestra. Ponudili so ji prostor v rešilnem čolnu. Ko je pa videla, da je še več družih, ki ne bodo dobili prostora, ga je ona junaško odklonila, rekoč: Dajte moj prostor kakemu drugemu. Predno je parnik zginil pod vodo, so jo še videli na krovu klečati, roke sklenjene k molitvi.

Proti prohibiciji se je izreklo šest in dvajset odposlancev različnih narodnosti, ki so se zbrali v Parizu, da izrečejo svoje mnenje za ali proti prohibiciji. Po daljši debati so se končno zedinili v mnenju, da je prohibicija nekaj pretiranega in splošno neizvedljivega. Zmernost v telesnem in duševnem oziru je nekaj čednostnega, ta naj se bolj pridno goji. Na sestanku so bile poleg evropskih dežela zastopane: Brazilija, Argentina, Chile, Peru, Canada, Avstralija. Združene države niso bile zastopane.

General postal benediktin. Iz časa vojske dobro znani belgijski general grof de Grunne, je lansko leto vstopil kot novinec v belgijsko benediktinsko opatijo Maredsous. Dobil je redovno ime Dominik. Po prestanem noviciatu se je zdaj zavezal z redovnimi obljubami. Slovesnosti so se vdeležili poleg kraljevega odposlanstva, otroci in vnuki ter številni drugi sorodniki "mladega" redovnika ki izhaja iz ene najuglednejših družin Belgije.

Še eden, ki je našel mater. Znani holandski socialni politikar Dr. Fridrik Van Geden je bil dolgo časa socialist. Sicer ga običajni socializem nikoli ni popolnoma zadovoljil. Zamislil je nekaj svoj komunizem. Kupil je velik farmerski kompleks in ondi nastanil svojo novo komunistično družbo, ki naj bi obdelovala in upravljala to skupno lastnino. On je hotel biti le družbeni zdravnik. Toda mož je kmalu spoznal, da človek osta-

ne človek. Njegova komunistična republika je šla v franže. Še hiše so njegovi komunistični sodrugi poprodali, vtaknili denar v žep in jo odkurili v druge kraje, druga mesta. On ni obupal. Dvakrat je prišel v Ameriko delat propagando za svojo komunistično državo. Slednjič je le spoznal, da so nebesa na zemlji, o kakršnih sanjajo komunisti, nemogoča. Po resnem študiju je prišel do prepričanja, da ima nebesa, kolikor so na zemlji mogoča, le tisti, ki je na pravi poti resnice in po njej hodi. Zato se je oklenil sv. katoliške cerkve.

Pet konvertitov duhovnikov. V jezuitskem kolegiju v Inomestu na Tirolskem študira bogoslovje pet konvertitov, ki so bili, oziroma še bodo posvečeni v mašnike. Eden je bil prej protestantski bogoslovec, drugi je bivši judovski trgovec, tretji protestant, prej ruski državni svetnik, četrti je Dr. pl. Arnim, peti pa neki bivši carski diplomat iz Rusije, prej pravoslavčen, mož svetovnega obzorja.

Tudi dva ki sta se vrnila. Sin protestantskega pastorja Moore, v Avstraliji, je bil v svetovni vojski. Že prej, še bolj pa mej njo in pozneje, je pa tudi v njegovi notranjosti divjal hud boj za pravo vero in cerkev. Po mnogih težavah in zaprekah je sledil srčnemu hrepenjenju in se oklenil katoliške cerkve. Le nekaj je kalilo njegovo srečo, kako bo njegov srčno ljubljeno oče sprejel to novice, ker ga o svoji nameri prej ni nič obvestil. Iz tujine mu je kolikor je mogel obzirno pisal, kaj je storil. S težkim srcem se je potem vračal k njemu. Toda kako veselo presenečenje, ko je doma zvedel, da je oče mej tem isto storil.

Katoliška Belgija žaluje. Umril je sloviti voditelj njenih katoličanov in neustrašeni bорец za vse katoliško, državni minister grof Karol Woeste. Kar je bil kardinal Newman za Anglijo, to je bil v gotovem oziru grof Woeste za Belgijo. Tudi on je bil konvertit. Kot vseučiliški slušatelj se je spreobrnil. Povod mu je bila lepota katoliškega bogoslužja. Ona ga je napotila, da je začel študirati katekizem in tako je prišel do spoznanja resnice. Ko je pozneje stopil na politično polje je povsod nastopal s tistim ognjem navdušenja za katoliško stvar, ki je lasten konvertitom. Moderna katoliška Belgija je pred vsem delo njegovega močnega duha in dela.

Angleški katoličani imajo zaznamovati velik napredek. Doslej so bili izključeni od častnih upravnih služb. Letos je bilo pa več katoliških mož v večjih mestih voljenih za župane. Vlada jih je potrdila. Katoličanom je to v veliko zadoščenje, ker jim naznanja novo dobo verske prostosti in enakopravnosti. Neki časopis pravi, da angleški katoličani že tri sto let sem niso bili tako močni, kot so danes. Protestantizem rapidno razpada. Pastori sami ne verujejo več v Kristusa. Resnice lačni jim obračajo hrbet in stopajo v katoliško cerkev.

NAŠ STRIČEK

Duluth, Minn. — Dragi striček: — Jest bi rada prišla na vaš korner. Če me boste sprejeli ker bol slabo pišem pa sej ste navajeni tacem pisom jest sem stara 11 let pa hodem v public school v 6 grade pa Sunday School hodem pa v Italian Church ker imamo prav fajm gospoda de nas prav lepo učijo smo dobili lep dar za Miklavža od njih in grem vsak mesec k spoved in svetem obhajil in zdej pa vas lepo pozdravim in ostanem vaša prijateljica in vam tudi pošlem v jumen ata naročnina za list A Ave Maria tri dolarje prosim pošlite mi še koledar 1922 in pošlem štamps za 50c in pet cent za "Orliča" prosim, da bi mi en zavrgli v koš ta moja slaba pisava.

Jennie Železnikar.

Draga Jennie: — Da, prav vajen sem že pisem, kakoršen je tvoj in zato vsakega prav lahko berem in to pa toliko lažje, ker jih z veseljem berem. Kar pa človek z veseljem naredi, zmiraj prav lahko naredi. Le pridna bodi pa še večkrat nam piši.

Tvoj striček.

Ely, Minn. — Dragi striček: — To je moja prva pisma po slovensko. Yes sem v 6 rasred sem 11 let star. Mama ye me po slovensko navočila pisat yes sem šele prvič peršu na vaš korner. Mene yako veseli brat Ave Maria yes grem v public šolo yest sem prvo sveto obhajilo prijel v devetim letu mi smo imeli yako lepo igro sa cerkev St. Antona ketera se ye yako dobro obnesla. Ako ni kaj prav pa popravite, Vas lepo pozdravim

Albert M. Pluth.

Dragi Albert: — Veš jaz nikdar nočem ničesar popraviti v pislih, katere mi pišejo moji boys in girls. To pa zato ne, ker vsakdo rad vidi, koliko zna kdo slovensko. Pa tudi mi vsi gledamo, kako naši dopisniki napredujejo v sloveščini. Nekateri prvo pismo bolj slabó napišejo, drugo pa že boljše. Vidiš, ti si jako dobro napisal. So nekatere male napake v pismu, pa ako boš pridno čital Ave Maria in mi boš večkrat pisal, pa jih boš

sam našel in popravil. Prav lepo te pozdravim, drugi Albert.

Tvoj striček.

Magadore, O. — Dragi striček: — Ne zamerite ki nisem vami že tako dolgo pisala. Naša šola v Magadore je bla finiš 26. maja in sem pesala v 6 razred. Kakor je bla šola ven sem šla v Cleveland ker sem se naučila za obhajilo in sem bla per prvim svetim obhajilo 11. june. In potem sem šla eden kejden vsaki dan k svetim obhajilo in sem se tudi na vas spomnila. Moja sestra je tudi v Cleveland in se tudi uči za prvo sv. obhajilo in če bo znala bo šla pa zdaj 25. june. Se nobenkrat nisem bla vesela in srečna kakor tisti dan ko sem šla k svetim obhajilo in dala sem se tudi slikati in če bo mogoče bodem tudi vam ena slika poslala. Sedaj sem pisala po slovensko če je kakšen mistake pa popravite in vas lepo pozdravljemo. Z Bogom.

Mary Troyer.

Draga Mary: — Jako sem bil vesel, ko sem čital tako lepe novice, katere si mi pisala. Mary le rada hodi k svetemu obhajilu ne samo sedaj temveč vedno. V resnici, človek je najbolj srečen, kadar ima Jezusa v sreču. Le še mi piši.

Tvoj striček.

Greaney, Minn. — Helo dragi striček: — Ankat sem se namejnila k Vam na Vaš korner če sem rauno tako daleč na tem grini samo če ne boste vergli v koš mojega pisma marde ne boste mogli brat. Moram povedat da bomo imeli 28. maja 40 urna pobožnost bom tudi za vas molila striček da bi bli še dovgo z nam na kornerju. In tudi k svetem obhajilu bi šla za vas al ni sem še bla samo enkrat na mesec imamo mašo. Jest sem stara 11 let jest se samo od mame učim in ateta ko zmeram tako kej lepega povedo zdaj pa vas striček lepo pozdravim in moja mama in vse tiste na Tower.

Mary Flake.

Draga Mary: — Kako moreš misliti, da bi jaz kako pismo mojih darlings vrgel v koš. Jaz sem vesel, da mi pišejo. Le še večkrat mi piši bom vedno vesel, ko bom dobil kako pismo od tebe. Zahvalim sem ti tudi, da si molila za me. Pozdravim tudi tvojo mamjo in tvojega ata posehnj pa tebe.

Tvoj striček.

Chisholm, Minn. — Dragi striček:

— To je moje prvo pismo, ko ga vam pišem na vaš korner stara sem deset let, hodim v šolo v fifth gred, bla sem jako bolana zato bi se rada najlepše zahvalila Bogu in Mariji ko sem zdej hvala Bogu zdrava da grem lahko spet vsaki dan k sveti maši šla sem za vas na ister k svetmu obhajilu in pa tudi za naših Fathra Schiffrer oni so jako gut nas lepo učijo gredo zmiraj bolnike obiskat in so tud k meni večkrat prišli ne znam še dobro pisat po slovensko pa popravte kar ni prav. Dragi striček, bomo imeli svet misijon na Chisholm bom pa še takrat vas tud se spomnila vas najlepše pozdravim. Z Bogom, striček.

Mary Kordish.

Draga Mary: — Kako sem se zveselil, ko mi pišeš, da si popolnoma zopet zdrava. Sedaj se pa le varuj, da ne boš zopet zbolela. Jako si me tudi zveselila, ko mi pišeš, da si šla za pirhe za me k svetemu obhajilu. Bog ti plačaj. Father Schiffrer so res zelo dober gospod. Le rada jih imej in moli za nje. Bodi pozdravljena, draga Mary.

Tvoj striček.

Lorain, O. — Dragi striček: Tudi jaz želim priti na Vaš korner jaz hodim v šolo sv. Ciril in Metod Church. Sem star 7. let, hodim II. razred in bom šel drugi no želim. Bodem tudi za Vas molil. Ser-mesec k prvemu sv. obhajilu. Ker srčno vas pozdravim.

Henry Kompare.

Dragi Henry: — Sv. obhajilo si mej tem časom že sprejel. Upam, da si ga dobro sprejel in da boš tudi sedaj pogosto šel k Jezuščeku, da bo prišel v tvoje srce in ti pomagal, da boš ostal dober boy. Zahvalim se ti za tvoje molitve. Boy te blagoslovil.

Tvoj striček.

DAROVI ZA AVE MARIJO.

- 1) \$15 je darovala naša velikodušna podpornica Miss Mary Blažič, Lecron, Pa.
- 2) \$5 je daroval: Mr. Mike Progar, Sheboygan, Wis.
- 3) \$4 je daroval: Rev. Turk, San Francisco.
- 4) \$3.50 je daroval: Mr. Feliks Erlah, Sheboygan, Wis.
- 5) \$2.50 je darovala: Agnes Novak, Greaney, Minn.
- 6) Po \$2 so darovali: Neimenovana, Wis.; Neimenovana, N. Chicago; Štefan Žerdin, Chicago.
- 7) Po \$1 so darovali: Mrs. Konig, Chicago, Zofi Jakša, Cleveland; F. J. Zakrajšek, Cleveland; Hedviga Zupan, Wandling, R. S. Pueblo, Stefan Jenko, Burgestown.
- 8) Po 50c so darovali: Ivana Filipič, Elcor, Minn.; Amalija Uršič, Joliet; Mrs. A. Kegel, West Allis.
- 9) 30c je darovala Ana Jakšič, McGregor, Minn.

KAJ BERI?

UREDNIŠKI KOTIČEK.

Takoj, ko pripravljeno tvarino malo spravimo v kraj, bomo začeli pričevati vojne "Spomine", ki nam jih je prepustil v porabo ameriškim Slovincem dobro znani pisatelj Rev. Trunk. Njegova oseba in stališče, ki je je zavzemal mej svetovno vojsko, jamči, da bodo "Spomini" jako zanimivi. Ker je bil član komisije jugoslovanskih izvedencev pri mirovni konferenci v Parizu in tudi sicer mej zaupniki stvariteljev naše nove domovine, nam bo vedel marsikaj povedati, kar se je za kulisami godilo. Kot koroški rojak in vodilna osebnost naših tamkajšnjih rojakov, nam bo popisal njih narodno mučeništvo od prvega začetka vojske, pa do in preko ponesrečenega plebiscita. Že zdaj opozarjamo bravece na te interesantne "Spomine."

Pripravljeno imamo tudi lepo predstavo poljudno-znanstvene razprave slovečega danskega konvertita, Joergensena: Moje svetovno naziranje, ki nam jo je oskrbel naš letošnji ljubljanski novomašnik, Rev. Roman Tominec, O. F. M. Razprava bo zlasti onim bravcem Ave Marije dobrodošla, ki jim je naš list prepobožen. Prestavila nas bo v sredo ljutih bojev resnice lačnega in žejnega moža, ki jih je po mnogih zablodah slednjic zmagoslavno izvojeval s tem, da se je oklenil nezmotljive učiteljice resnice, sv. cerkve in našel mir, ki ga je zunaj nje povsod zastonj iskal.

Tako bo list postal zanimivejši, ker jih bo več prišlo k besedi. Upamo da se nam bo polagoma pridružilo tudi več tukajšnjih gospodov, ki imajo veselje do pisanja, da tako postane naš list sčasoma res glasnik eele katoliško misleče slovenske Amerike.

Dobra knjiga je dober prijatelj. Dobri prijatelji se ne najdejo na vsakem kornerju, tam najtežje. Tudi dobre knjige, zlasti slovenske, so bolj redke. Po reklami soditi je vse prvovrstno. A reklama je reklama. Čudim se, da naše najboljše knjige najmanj gredo. Popraševanje po samih povestih je slabo kažoč termometer. Dobra je povest za razvedrilo. A tudi duša, za Boga vstvarjena duša, potrebuje svojega razvedrila, v mehaniziranem in bizniziranem ameriškem življenju timbolj. Treba resnejšega pojmovanja življenja, tudi tega v površni Ameriki bolj kot drugod. In vendar je po knjigah, ki bi nam dušo dvigale, življenjske uganke reševale, nas oboroževale za boj proti sovražnikom naše vere, tako malo popraševanja. Naj nekatere teh navečemo. Kako lepe so n. pr.:

M. Elizabeta: Iz moje celice. Sam doktor Tavčar, takrat še ves bogopozaben, se je ob neki priliki izrazil o njih: "Slišite, to je pa nekaj lepega!" Ko jih človek bere, mu postane toplo pri srcu. Blagodejni žarki evharističnega Solnca ga objamejo in mehka Materina roka ga začne božati. Spomini iz davnih, srečnih, vernih dni, ko mu je evharistično Solnce še v majski moči sijalo in se je še otroško oklepal roke svoje nebeške Matere, mu tajnostno šepečejo: Nazaj k Jezusu, nazaj k Mariji! če iščeš zgubljene sreče.

M. Elizabeta: Cvetje na poti življenja. To je druga zbirka naše bogonadarjene pesnice. Kdor hoče na novo osvežiti spomin na tiste lepe starokrajske slavnostne dni, ko je kot otrok stopal pred mamico na njen godovni dan in ji pesniško častital, ko je kot Marijina družbenica v pesmih pozdravljala svoje novodošle ali poslavljajoče se voditelje in višjega pastirja itd. ta naj naroči to zbirko. Tudi ti spomini ga bodo silili, da bo za trenutek postal, se zamislil v dneve, ki so bili, jih primerjal s sedanjimi, tako prozaičnimi in na novo utrdil morda že raz-

rahljane vezi mej seboj in materino vero, te cerkvijo in njenimi zastopniki.

Poulin: Na poti v večnost. To je nabožna knjiga, vendar ne tiste vrste vrste, ki bi pred vsem vplivala na sree in čustva, ampak knjiga, bi dejal, za moško pobožnost. Pisatelj je to kar piše govoril izobrazenim možem, ki hočejo globljega pojmovanja onih verskih resnic, ki morajo resno mislečemu človeku kazati smer življenja. Neka svečana vzvišenost veje iz iz teh živahno pisanih poglavij, da mora v resnici tudi sicer trdega moškega presuniti.

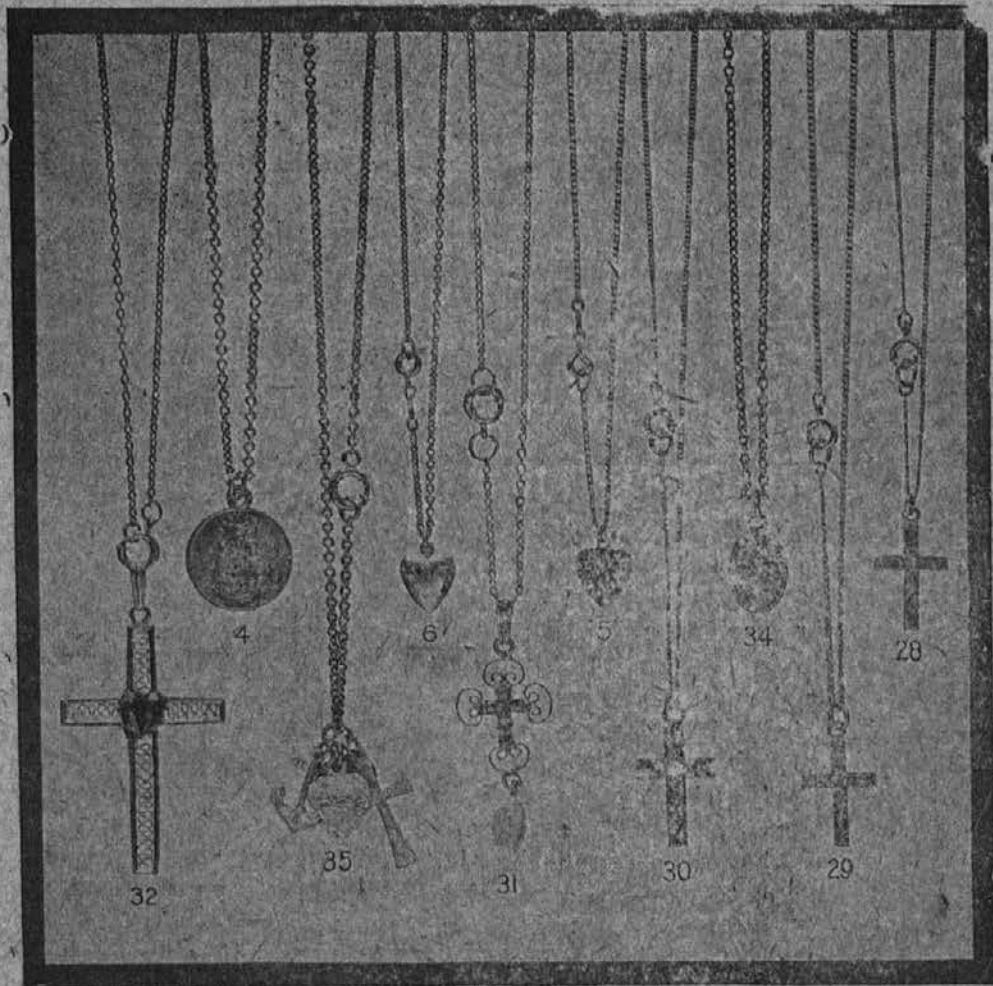
Dr. Aleš Ušeničnik: Knjiga o življenju. To je knjiga, ki bi bila brez dvoma predstavljena v vse svetovne jezike, ko bi naš jezik, v katerem je pisana, ne bil tako malo znan. Določaj, kolikor jaz vem, je bila predstavljena v češčino, hrvatski prevod se pa pripravlja. Pisatelj začne z vprašanjem: Ali je življenje vredno življenja. Potem nas popelje mej velike mislece, ki so povsod iskali odgovora na to velepomembno vprašanje. A ker so ga iskali brez luči vere, so ga iskali zastonj. Pustili so je: Brez odgovora. Je odgovor, zakliče on, ki mu jasna sveti luč vere. Človeštvo živi iz vere, njegova rešitev je: Na božjih tleh. Potem le po razloži: Smisel življenja v luči vere. Bog je življenje našega življenja. Kdor v njem in iz njega živi, ta niti vprašal ne bo, jeli življenje vredno življenja. Kot nekak živ dokaz za to, da je življenje v Bogu in za Boga vredno življenja, nam predstavi na koncu sv. Frančiška, ki je pojoč živel in umirajoč pel. Krasna knjiga je to. Vendar ne za vsacega. Popolnoma jo bo vžival le tisti, ki ima nekaj modroslovne podlage, dasi je kolikor moč poljudno pisana. Na koncu je pridejan slovarček tujih, modroslovnih izrazov. Takim, ki posegajo v naše časnikarske boje za našo sveto pravdo proti brezverstvu, to knjigo kar najtopleje priporočamo.

Našim naročnikom, sotrudnikom in prijateljem

naznanjamo da smo razpisali posebno lepe nagrade, za katere se bo gotovo vsak naročnik "Ave Maria" potrudil.

PODOBA KRIŽANEGA V OBLIKI KNJIŽICE za v žep. Dobi jo vsak naročnik "Ave Maria" kateri nam pošlje ponovno naročnino \$2.50 za celo leto naprej.

ZLATO VERIŽICO S KRIŽCEM

ali z svetinjico dobi vsak, ki nam pošlje enega novega naročnika za "Ave Maria" za celo leto \$2.50. Naročnike prosimo, da gotovo sporočite štev. verižice, kakor so zaznamovane na sliki.

Vsa pisma in naročnina pošiljajte na:

"AVE MARIA",

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.